SAREA PĂMÂNTULUI

Buletin de informare misionar-pastorală şi culturală al parohiilor staţiunii Târgu-Ocna, judeţul Bacău

Apare cu binecuvântarea I.P.S. Eftimie, Arhiepiscopul Romanului şi Bacăului, sub îndrumarea duhovnicească a P. S. Dr. Ioachim Băcăuanul, Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Romanului şi Bacăului

Anul IX, nr. 1 (33) / ianuarie-martie 2013

Postul Mare – călătoria spre întâlnirea cu Hristos cel înviat

Postul este o experienţă de viaţă întâlnită în diverse forme la toate religiile lumii. Iniţial, acesta era legat de diferite ritualuri, în special de cele funerare, având un caracter curăţitor. Ulterior, a căpătat un caracter religios, fiind practicat ca mijloc de penitenţă şi purificare, sau în vederea obţinerii unei stări metafizice sau supranaturale. Conotaţia cea mai înaltă a acestei experienţe ascetice s-a regăsit în Creştinism, postul cel adevărat fiind considerat un *act de cult* sau *act liturgic*.

În Vechiul Testament, la poporul ales se considera că postul era rânduit de Dumnezeu, toate prescripţiile referitoare la timpul şi modalitatea ţinerii lui fiind reglementate prin dispoziţii ce se regăseau în Lege. Pe lângă postul săptămânal (Luca 18, 12) mai erau şi posturi de circumstanţă, ţinute pentru evitarea mâniei divine. Se întâlnesc însă şi posturi individuale de mai multe zile, cum ar fi cel ţinut de Moise în Sinai (Ieşirea 34, 28) sau de către Daniel în Babilon (Daniel 10, 2-3). Cert este că postul alimentar era însoţit de rugăciune şi părerea de rău pentru păcatele săvârşite, plângerea, presărarea cenuşii pe cap etc. Profeţii au fost cei care au încercat să accentueze latura spirituală a postului, ferindu-l de formalismul în care căzuse, asemenea tuturor actelor de cult ebraice, şi conjugându-l cu actele de milostenie şi pocăinţă sinceră.

Postul, ascensiune ascetică spre Înviere

În practica creştină s-a accentuat în special sensul spiritual al postului, ca efort duhovnicesc susţinut, de dominare a pornirilor pătimaşe ale

(continuare în p. 3)

† Dr. Ioachim Băcăuanul
Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Romanului şi Bacăului

editorial

Strigătul conştiinţei

Ştiţi care-i cel mai aspru acuzator al nostru? Propria-ne conştiinţă care, atunci când te judecă, este cumplit lucru şi aproape de nesuportat pentru că, fiind pururea în tine, acest acuzator necontenit îţi strigă aducându-ţi aminte nelegiuirea săvârşită. Sfântul Ioan Gură de Aur, în Omiliile sale la Facere, arătând cum lucrează păcatul, spune că acesta „îşi arată covârşitoarea lui nebunie atunci când se termină, după ce se săvârşeşte! Întocmai ca omul beat: când toarnă în el mereu vin, nu-şi dă seama câtă vătămare îi aduce vinul; tot aşa şi păcatul: în timp ce se săvârşeşte, întunecă cugetul şi orbeşte mintea ca şi cum ar învălui-o cu un nor des; dar, mai târziu, conştiinţa revoltată chinuie mintea mai cumplit decât un acuzator şi-i arată nebunia faptei".

Lumea de azi se clatină de prea multă beţie. Nelegiuirea curge torenţial,

(continuare în p. 2)

Preot Petru RONCEA

Lăsaţi copiii să vorbească…

De multe ori am auzit, am citit, sau am rostit cuvintele Mântuitorului: „Lăsaţi copiii şi nu-i opriţi să vină la Mine, că a unora ca aceştia este împărăţia cerurilor." (Matei XIX, 14). Şi tot de atâtea ori mi-am pus

(continuare în p. 14)

Preot Ioan Vasile PANŢÎRU

„CĂ VĂZURĂ OCHII MEI..."

Pe 2 februarie, Biserica noastră prăznuieşte „Întâmpinarea Domnului".

Această sărbătoare este numită „praznic împărătesc", pentru că este una închinată Domnului nostru Iisus Hristos. Care este semnificaţia acestei sărbători? Vom vedea în rândurile care urmează...

În această zi se împlinesc patruzeci de zile de la Naşterea Domnului în sărăcăcioasa peşteră din Betleem.

(continuare în p. 15)

Pr. Constantin GENES

Cuprins
– pe pagina a 2-a –

«Sarea pământului» poate fi accesată şi pe Internet, la adresele **www.tirguocna.ro,** şi **www.potirulviisoarei.ro**

Redacţia mulţumeşte domnului COSTICĂ ALEXANDRU, administratorul pensiunii «Casa Creangă» din Târgu-Ocna, pentru contribuţia financiară la apariţia acestui număr.

Cuprins

† Dr. Ioachim Băcăuanul / **Postul Mare - călătoria spre întâlnirea cu Hristos cel înviat** 1
Preot Petru Roncea / **Strigătul conştiinţei** 1
Preot Ioan Vasile Panţîru / **Lăsaţi copiii să vorbească...** 1
Preot Constantin Genes / **«Că văzură ochii mei!»** 1
Preot Cristian Mazilu / **Tentaţii distructive ale prezentului** 6
Preot Constantin Genes / **„Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi“** 7
Preot Cătălin Ilie / **Diavolul, binefăcător al oamenilor?** 9
General (r) Conf. Univ. Dr. Vasile Jenică Apostol / **Generalul Virgil Bădulescu, eroul de la Cireşoaia** 10
Col. (rtg) Gheorghe Pavel / **Unirea, deziderat şi necesitate** 12
Spicuiri filocalice 13
Preot Drd. Daniel Nichita / **Despre viaţa în Hristos** 16
Preot Petru Roncea / **Un sărac la cina fariseului** 17
Conf. Univ. Dr. Ioan Dănilă / **Sinaia Moldovei, într-o carte de poveste** 19
Prof. Oana Buhosu / **Regăsire** 20
Preot Drd. Daniel Nichita / **Legătura dintre credincios şi duhovnic** 21
Presb. Aurelia Genes / **O mare minune din vremea noastră (II)** 22
Prof. Manda Teodorescu / **Despre armonia şi echilibrul vieţii** 24
Preot Dr. Dumitru I. Bodale / **De ziua Învierii** 25
Maria Ilie / **Visul** 25
Protos. Claudiu Constantin Panţiru / **Cuviosul Eftimie cel Mare, patronul Mânăstirii Cireşoaia** 26
Inspector de penitenciare Silvia Vătavu / **Comunicat de presă...** 27
Icoana smerită a mamei 28

2013

- Anul omagial al Sfinţilor Împăraţi Constantin şi Elena
- Anul comemorativ al Părintelui Dumitru Stăniloae

„Cel ce chipul Crucii strălucind pe cer mai mult decât soarele l-ai văzut şi biruinţa semnului Domnului bine ţi-a descoperit, cu care întrarmându-te pe toţi vrăjmaşii i-ai biruit, acum şi nouă celor ce ne plecăm genunchii înaintea icoanei tale, Sfinte Împărate Constantin, dă-ne nouă, împreună cu buna ta maică, Împărăteasa Elena, ajutor, celor ce cântăm vouă: Bucuraţi-vă, părinţii creştinilor!“ (Condacul 1, Acatist)

Strigătul conştiinţei

(urmare din p. 1)

inundând grădinile frumoase ale evlaviei noastre ortodoxe.

Munca de-o viaţă a neamului nostru pare că piere în această noapte tenebroasă şi trebuie oare să se întâmple iar şi iar nemiloase încercări ca să ni se trezească conştiinţa?

Să ne-aducem aminte de spaimele fraţilor lui Iosif din timpul foametei (Facere, cap. 42-43). Erau vinovaţi de vărsare de sânge, deşi nu făcuseră chiar aceasta. Dar a-l vinde pe Iosif ca rob unor străini era ca şi cum l-ar fi ucis. „Sângele lui cere răzbunare“ (Fac 42, 22) concluziona Ruben la vederea grelelor încercări despre care înţeleseseră cu toţii că le-au venit pentru cruzimea lor faţă de Iosif. Şi, o, ce glas aspru al conştiinţei începea să-i acuze pe fiecare! Dar ce se întâmplă? De vreme ce de-abia începuseră actul pocăinţei, se porniră să se şi acuze între ei, aruncându-şi vina de la unii la alţii pentru vânzarea copilului. Iosif auzea toate acestea şi încrederea în dragostea fraţilor săi suferea, că-i vedea că n-au cu toţii părere de rău pentru vânzarea lui. Şi ca să le mărească dragostea de fraţi, îl ia pe Simeon şi-l leagă înaintea lor, oprindu-l la închisoare, iar ei trebuiră să plece la tatăl lor să-l aducă pe Veniamin, ca să vadă Iosif cum s-au purtat ei, în lipsa lui, cu cel de-un sânge cu el. Poate că prin aceste încercări dorea să vadă dacă purtarea rea unii faţă de alţii se va fi stins în sufletul lor sau nu încă. Sau dacă mai era încă, să se stingă, de dragul căruntelor tatălui lor pe care-l iubeau totuşi, că erau fiii lui.

Aducându-ne aminte de aceste întâmplări mişcătoare de suflet din Vechiul Testament, ne gândim la câte încercări mai avem şi noi a trece, pentru a dovedi cu adevărat lui Dumnezeu c-am înţeles pocăinţa! Că adesea, în loc să ne acuzăm pe noi înşine, după cum ne şi mişcă conştiinţa, degrab găsim pricină de vină la alţii, nu în noi, pentru sângele vărsat. Atunci, pe lângă jalea după Iosif pe care şi-aşa o purta Iacov, i s-a mai adăugat şi aceea după Simeon, apoi şi jalea după Veniamin, urmare a învinuirilor dintre fraţi, aşa cum am văzut. Sau, cum am zice despre noi, cei de azi, ca să ajungem la smerita pocăinţă pentru nelegiuirile noastre, trebuie iar şi iar să pătimească Biserica pentru ca să ni se aplece încetul cu încetul grumazul împietrit de orgolii până la pământ.

Nu zic asta numai cu privire la noi ca neam. Vedeţi cum se ceartă oamenii între ei pentru un crez sau interes pe care vor să şi-l apere? Dar şi-n viaţa duhovnicească se întâmplă aidoma. Satan, vrăjmaşul cel vechi aruncă zâzania pe drumul îngust al pocăinţei. Şi dacă Dumnezeu ne oferă şansa redresării spirituale prin trezirea conştiinţei păcătoşeniei noastre în urma a tot felul de încercări şi semne, oare de ce se întâmplă şi-ntre fiii Bisericii să se audă învinuiri în vremea pocăinţei?

Suntem în Postul Mare. Că trebuie să ne plecăm cu toţii în faţa Aceluia care ne dă Pâine din cer o ştim. Dar realizăm oare că Acela pe Care L-am vândut vrea să Se convingă cu adevărat cum ne purtăm noi unii faţă de alţii? Ne va vedea El pe toţi la Canonul cel Mare al pocăinţei plecaţi înaintea Lui? Dar dacă va observa că acuzatorul cel dinlăuntru nu ni-e treaz la fiecare, nu va fi mulţumit de noi. Şi nu ne va primi să ni Se descopere, până nu vom aduce şi ultima mărturie a dragostei noastre de fraţi, de la cei mai mari până la cei mai mici şi firavi din familia noastră duhovnicească.

Să băgăm de seamă cum ne învaţă în această vreme Biserica: *„Aşa, Doamne, împărate, dăruieşte-mi ca să-mi văd greşalele mele şi să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat eşti în vecii vecilor. Amin.“*

Postul Mare – călătoria spre întâlnirea cu Hristos cel înviat

(urmare din p. 1)

trupului, care ar putea să subjuge ființa umană în integralitatea ei şi convertirea lor sub domnia spiritului luminat de harul divin. Postul nu poate fi privit unilateral, doar ca renunțare temporară la satisfacerea unei nevoi alimentare, ci este înainte de toate un exercițiu ascetic de înnoire a vieții şi redare a sănătății spirituale printr-un echilibru lăuntric în care spiritul luminat de Dumnezeu orientează soteriologic ființa umană în integralitatea ei. Despre un post desăvârşit se poate vorbi doar atunci când abținerea alimentară este conjugată cu ascensiunea duhovnicească a voinței şi rațiunii într-o încercare de înfrânare şi curățire. Postul nu poate fi înțeles doar ca efort spiritual de învingere a răului din noi, ci şi ca dorința sublimă de înălțare a ființei până la asemănarea cu Dumnezeu, până la gradul în care hrana fizică nu mai reprezintă o necesitate, ea schimbându-şi radical substanța şi devenind hrana spirituală a prezenței iubitoare a lui Dumnezeu. Este motivul pentru care spunem că Euharistia reprezintă corolarul postului, motivația fundamentală a nevoințelor ascetice.

Nu putem concepe o motivație pur medicală a postului decât în sensul unei vindecări ce se realizează prin intermediul Tainei şi al mijloacelor eclesiale, ca „medicamente" ce pot conduce la sănătatea naturală a omului înduhovnicit. Însă postul circumscris valorilor şi preceptelor medicinei moderne nu are valoare mântuitoare, deoarece îi lipsesc tocmai „ingredientele" care din interior, într-un efort deliberat transfigurator, orientează pe om către sursele existenței sale autentice: căința, jertfa, evlavia.

Între cele patru posturi de peste an, cel mai complex ca trăire duhovnicească, dar şi ca semnificații religioase este Postul Mare. În primele secole creştine, rânduiala Bisericii prevedea norme foarte precise de natură ascetică referitoare la pregătirea necesară catehumenilor care în această perioadă trebuiau să primească Botezul, dar în acelaşi timp erau prevăzute şi norme referitoare la cei care primiseră deja Botezul şi care se nevoiau pentru întâmpinarea celei mai mari sărbători creştine. Practica Postului Păresimilor este o instituție de origine apostolică, ce de la sfârşitul secolului al III-lea a fost împărțită în două perioade distincte: postul prepascal şi postul Paştelui. Abia după Sinodul I ecumenic, în Răsăritul creştin se va generaliza practica antiohiană a postului de 7 săptămâni. Deşi caracterul catehumenal al postului va fi înlocuit treptat de cel penitențial, sensul inițial al său rămâne neschimbat: *ascensiune ascetică spre Înviere*.

Imnologia Postului Mare sau cântecul lacrimilor

Paştile, ca destinație a călătoriei duhovniceşti a Postului Mare, este înțeles nu doar ca o comemorare anuală a unui eveniment biblic şi istoric, ci mai ales ca o biruință a morții şi început al unei vieți noi izvorâte din mormântul gol al lui Hristos şi dăruită nouă în ziua Botezului, când ne-am îmbrăcat în Hristos, trecând prin moartea şi Învierea Sa. Această viață nouă în Hristos are capacitatea de a ne schimba perspectiva înțelegerii morții a cărei natură a fost schimbată prin însăşi moartea lui Hristos, Care a făcut din ea o o poartă spre Dumnezeu, o trecere de la viață spre adevărata Viață. Tot complexul actelor liturgice din Păresimi au darul de a ne revela adevărata calitate a vieții spirituale în Hristos, deschizându-ne perspectivei pascale, care este adevăratul centru al vieții liturgice a Bisericii. În felul acesta, anul liturgic este orientat spre Paşti, iar Postul Mare este mijlocul prin care trăim Paştile nu ca pe o ocazie de a experia varietăți culinare, ci mai ales ca pe un prilej de a ne elibera de *omul cel vechi* şi de a intra în atmosfera sfântă degajată de *omul cel nou*. Chiar dacă instituția catehumenatului nu mai există astăzi, postul, ca pregătire a întâlnirii cu darurile baptismale este încă valabil deoarece noi, de multe ori, chiar botezați, pierdem în uitare semnificația lor (a darurilor) şi de aceea Paştile este un timp al întoarcerii şi reactualizării acestora, iar postul, mijlocul ascetic de pregătirea pentru această întoarcere.

Postul Mare e în acelaşi timp o stare ce cuprinde întreaga noastră ființă, o deschidere a inimii către realitățile Duhului pentru ca prin foamea şi setea fizice, ea să simtă foamea şi setea după comuniunea tainică cu Dumnezeu. Această stare şi atmosferă ce ne transfigurează reiese din tonalitatea liturgică a slujbelor, din frumusețea lăuntrică a tânguirii imnologiei Triodului.

Rugăciunea emblematică a Postului Mare este „Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul". Această rugăciune ocupă un loc important în cadrul slujbelor specifice perioadei Triodului, ea conținând toate elementele pozitive şi negative ale vieții spirituale, fiind o cale de curățire a ființei celui ce se nevoieşte, de toate neajunsurile provocate de patimile ce ne întunecă întâlnirea filială cu Dumnezeu. Metaniile ce însoțesc rostirea acestei rugăciuni sunt acte psihosomatice ce semnifică moartea față de păcat şi învierea împreună cu Hristos.

Conținutul liturgic al Triodului accentuează latura penitențială a vieții duhovniceşti şi atrage atenția asupra înțelegerii superficiale a postului, indicându-ne în acelaşi timp elementele ce ne pot conduce la înțelegerea adevăratului sens al său, ca întoarcere la viața „normală", firească a comuniunii cu Dumnezeu: curățirea, dragostea jertfelnică, cumpătarea, dreptatea, smerenia. Constanta tematică pe care o întâlnim în imnologia Păresimilor este relația dintre răstignire şi Înviere, o adevărată pedagogie duhovnicească ce traduce liturgic planul divin de mântuire a omului şi care indică faptul că orice suferință umană în umbra Crucii are ca finalitate bucuria întâlnirii cu Hristos. Fiecare dintre imnele cântate în cele 40 de zile ale postului este o fărâmă de har a mesei pascale ce anticipează Învierea, într-o atmosferă de bucurie reținută, sobră, constituindu-se totodată ca adevăratul imbold al efortului ascetic.

Canonul Sfântului Andrei Criteanul explorează adâncurile întunecate ale sufletului, revelându-ne o cunoaştere reală a lui, o necesitate a conştientizării prezenței păcatului până în cele mai intime cute ale ființei, precum şi dorința de reabilitare prin pocăință. Sufletul omului este prezentat ca fiind parte integrantă a luptei dintre Dumnezeu şi duhurile întunecate ale văzduhului şi martor al evenimentelor istoriei sfinte. Rolul Canonului este de a ne conduce prin pocăință spre împăcarea cu Dumnezeu, ca deschidere a noastră spre iubirea Sa. În această atmosferă penitențială, în care suntem introduşi prin repetarea stihului-refren „miluieşte-mă Dumnezeule, miluieşte-mă", păcatul e văzut ca o deviere a iubirii noastre ce nu mai e orientată spre Dumnezeu, ci spre creație, într-o atitudine idolatră.

Postul sau pedagogia penitenței şi a ascezei

Călătoria Postului Mare are ca destinație întâlnirea cu Hristos înviat, iar în această perioadă, fiecare sfârşit al săptămânii este un timp anticipativ al bucuriei împărtăşirii din Lumina nemuririi. De aceea, sâmbetele Postului Mare sunt considerate zile de sărbătoare. De altfel, toate sâmbetele anului liturgic îşi găsesc înțelesurile în sâmbăta învierii lui Lazăr, ca împlinire a promisiunii lui Hristos şi preambul al învierii tuturor oamenilor întru El şi în sâmbăta Paştilor, când moartea este înțeleasă ca trecere spre viața nouă în Hristos. Sâmbetele Postului Mare sunt zile euharistice şi conțin în acelaşi timp dimensiunea învierii ca speranță pentru cei repausați care au adormit întru această nădejde. Cele două sâmbete subliniază adevăratul înțeles al morții în Creştinism şi al rugăciunii de pomenire a morților.

Fiecare dintre duminicile Postului Mare are două semnificații ce reies pe de o parte din denumirea lor, iar pe de alta din conținutul pericopei evanghelice specifice. În prima duminică, Biserica serbează biruința Ortodoxiei asupra iconoclasmului, iar aşezarea ei la începutul postului e semn că perioada ce tocmai a început este una a luptei duhovniceşti ce trebuie să scape tendințelor idolatrizante față de creație şi în acelaşi timp să fie următoare Chipului ce a adus pe om din neființă la ființă. A doua duminică, închinată Sfântului Grigorie, apărător

al harului şi luminii necreate, e aşezată în această perioadă pentru a se arăta că orice efort uman independent de comuniunea harică cu Dumnezeu e sortit eşecului şi nu are valoare soteriologică. A treia duminică închinată Sfintei Cruci e aşezată la jumătatea postului, deoarece noi înşine trebuie să ne răstignim acestei lumi pentru a putea împlini porunca lui Hristos (Marcu 8, 34). Crucea Sa e cea care dă sens celorlalte cruci şi are putere mântuitoare, aşa cum cununa Sa de spini dă sens tuturor cununilor sfinţilor mucenici. În următoarele două duminici, Biserica cinsteşte pe mărturisitorii ascetismului creştin. Pe de o parte Sfântul Ioan Scărarul exprimă principiile ascetismului în scrierile sale, iar pe de alta, Sfânta Maria Egipteanca le transpune în viaţa sa. Scrierea Sfântului Ioan arată în acelaşi timp sensul ascendent al vieţii duhovniceşti, de tip epectatic, pe care îl găsim analizat şi la Sfântul Grigorie de Nyssa, o cale a virtuţilor ce au ca punct terminus întâlnirea cu Hristos, o scară a lui Iacov ce îl angajează pe om într-un efort teandric despătimitor. Pe de altă parte, cei 47 de ani petrecuţi în pustiu de către Sfânta Maria sunt calea transfiguratoare a nevoinţei pustiului care într-o anumită epocă creştină a fost patria pustnicilor. Pomenirea lor în post are rolul de a încuraja pe cei care sunt angajaţi în efortul duhovnicesc al despătimirii. În săptămâna Floriilor, accentele ascetico-liturgice sunt orientate spre semnificaţiile soteriologice ale învierii lui Lazăr şi înfăţişează pe Hristos Care Se îndreaptă spre acceptarea de bunăvoie a Crucii.

În ceea ce priveşte înşiruirea duminicilor după conţinutul textelor scripturistice, ea trebuie înţeleasă ca făcând parte din programul catehetic al perioadei de început a Bisericii, ca pregătire liturgico-biblică în vederea primirii luminării de către catehumeni. Ele nu sunt prin aceasta mai puţin importante, având în vedere dispariţia acestei instituţii, ci se completează armonios ca semnificaţii cu cele amintite anterior. De aceea se poate observa în înşiruirea lor o ascendenţă a tensiunii duhovniceşti a sufletului care se apropie de Hristos înviat, un continuu urcuş spre Ierusalim, de aici şi înţelesul de scară al postului. Dacă înainte de Duminica Sfintei Cruci Biserica ne îndeamnă la introspecţie, la concentrarea minţii asupra universului personal şi a luptei duhovniceşti, începând cu această duminică atenţia e acordată tainei suferinţei lui Hristos, patimilor şi morţii Sale. Fiecare citire scripturistică în cadrul cultului ne transpune în evenimentul istorisit, astfel încât în noaptea Paştilor, Hristos înviat îi face pe cei prezenţi martori oculari ai unui eveniment ce s-a petrecut într-un timp care nu mai este evaluat din perspectiva succesiunilor evenimentelor istorice, ci unul care este încărcat de prezenţa lui Dumnezeu. Hristos e prezent în fiecare clipă, aşa cum e prezent întreg în fiecare părticică euharistică.

Păresimile şi semnificaţiile sale

Astfel, Postul Mare e consacrat unei anumite perioade de timp nu întâmplător, cele patruzeci de zile fiind puse în legătură cu evenimente biblice ce întregesc simbolic semnificaţiile sale, atunci când e propus spre analiză sufletul omului. Potopul din vremea lui Noe (Facerea 7, 11-17) se întinde pe o durată de 40 de zile şi 40 de nopţi din porunca lui Dumnezeu, având un dublu rol: pe de o parte el trebuie să distrugă creaţia, care, pierzând comuniunea cu Dumnezeu, stătea sub semnul morţii spirituale, al confundării creaţiei cu Creatorul, iar pe de alta, el avea un rol curăţitor, trebuind să spele pământul de păcate, pregătind în felul acesta cadrul pentru actul recreator al lui Dumnezeu. Pentru Noe, este un angajament ce-l consacră unei misiuni a cărei iniţiere se petrece în cele 40 de zile de privaţiuni. Astfel, caracterul pascal al Potopului reiese din faptul că el face trecerea de la o lume a păcatului spre o lume a prezenţei lui Dumnezeu, Noe însuşi este cel ce se pregăteşte prin asceză pentru această trecere, acest Paşti, aşteptând întâlnirea cu Dumnezeu. Pe de altă parte, Păresimile împrumută din semnificaţiile Potopului, pentru că această perioadă de post e una a curăţirii prin potopul lacrimilor şi privaţiunilor. Asemenea lui Noe, creştinul trebuie să evite tentaţiile urmându-şi calea. La fel ca şi potopul, asceza are un dublu aspect: pe de o parte ucide patimile şi îndepărtează răul, iar pe de alta înalţă sufletul în lumina prezenţei lui Dumnezeu. Trupul înduhovnicit, ca templu-corabie în care e prezent Dumnezeu Ce stă la cârma fiinţei noastre, devine mediu propice şi unealtă docilă a sufletului ce caută limanul îndumnezeirii sale. La capătul potopului s-a aflat legământul dintre Dumnezeu şi om, ce garanta susţinerea vieţii aşa cum Hristos înviat e garanţia şi începătura celor ce se pregătesc şi adorm întru această nădejde.

Tot în legătură cu cifra 40 este analizat şi timpul peregrinării prin pustiu a poporului ales, un timp pascal al trecerii de la robie şi exil la binecuvântarea pământului făgăduinţei (Deuteronom 7, 7). Această perioadă este un timp al încercărilor ce lasă în urmă o generaţie nepregătită şi incompatibilă cu planul lui Dumnezeu şi pregăteşte o alta care va purta în intimitatea minţii făgăduinţa întrupării mântuitoare a lui Mesia. Moise însuşi era de 40 de ani când a fost ales profetul eliberării. Postul său desăvârşit de 40 de zile anticipează pe cel din Muntele Carantaniei şi-l învredniceşte să primească Legea din mâinile lui Dumnezeu. Ascensiunea sa ascetică îl face capabil de a vedea „spatele" lui Dumnezeu în întunericul apofatic al Sinaiului şi-l recomandă ca fiind misticul Vechiului Testament. Ascensiunea sinaitică a lui Moise este una pascală, ce trece de la o lume idolatră la una a prezenţei inefabile a lui Dumnezeu Savaot (Ieşirea 34, 28). Dacă Moise a văzut „spatele" lui Dumnezeu pe Sinai şi s-a mulţumit cu aceasta, când a venit *plinirea vremii*, pe Tabor, a fost învrednicit să-L vadă „faţă către faţă", însemnând prin aceasta că *„cel ce se înalţă pe sine se va smeri, iar cel ce se smereşte pe sine se va înălţa"*(Luca 18, 14). De aceea, perioada Păresimilor este una a ascensiunii ce lasă în urmă grijile lumii şi ale trupului şi se înalţă pentru a rămâne în prezenţa lui Hristos înviat Ce-şi descoperă chipul îndumnezeit şi coasta străpunsă. Cei care urcă Golgota despătimirii şi Sinaiul iluminării sunt pregătiţi pentru a accede spre Ierusalimul unirii cu Dumnezeu într-un triptic al transfigurării fiinţei umane după chipul şi asemănarea Creatorului. Aşa cum chipul lui Moise era luminat de prezenţa lui Dumnezeu din Sinai, fiinţa creştinului devine lumină pentru că Cel răstignit şi înviat Şi-a făcut sălaş în inima lui, luând chip euharistic în el. Timp de 40 de ani evreii au fost însoţiţi de prezenţa lui Dumnezeu în stâlpul de foc şi nor la fel cum efortul ascetului creştin e încurajat pe cale de prezenţa lui Hristos. Fiecare post e un munte spiritual pe care trebuie să-l escaladăm interiorizându-ne într-un mod tainic, ştiind că în străfundurile piscurilor sale omul cel adânc al inimii se împărtăşeşte din prezenţa mântuitoare a lui Hristos: „dintru adâncuri am strigat către Tine, Doamne".

Simbolistica creştină a numărului 40

Post de 40 de zile au ţinut şi locuitorii cetăţii Ninive (Iona 3, 4) de la rege şi până la cei mai tineri locuitori şi chiar animalele. Pocăinţa lor a fost îndreptată spre câştigarea milei şi iertării lui Dumnezeu, Care hotărâse distrugerea cetăţii păcătoase şi anunţase aceasta prin profetul Său, Iona. Întoarcerea lor exemplară de la păcat a schimbat planul lui Dumnezeu devenind paradigma extraordinară a comunităţilor care aflate în grele încercări şi calamităţi găsesc refugiul şi salvarea în implorarea ajutorului lui Dumnezeu prin renunţare şi pocăinţă. Asemenea ninivitenilor, fiecare creştin ce experiază perioada postului trăieşte cu speranţa iertării prin pocăinţă, el trece ca şi ei de la păcat la întâlnirea cu Dumnezeul iertării ca o cetate pocăită, ca un trup în care Dumnezeu e prezent, ca o biserică.

După ce a pogorât foc din cer mistuind jertfa de pe Carmel şi a arătat pe adevăratul Dumnezeu, Ilie a stârnit mânia Isabelei care i-a promis moartea. De aceea a plecat în pustiu pentru a-şi „ruga moartea", însă un înger îl hrăneşte cu pâine şi apă şi-i spune să plece în muntele sfânt al lui Dumnezeu, Horeb. În spiritualitatea monastică răsăriteană, mâncarea dată de îngeri lui Ilie devine hrana patruzecimii pentru cei ce şi-au consacrat vieţuirea chipului îngeresc şi aleargă prin pustiul lumii acesteia

pentru a se întâlni cu Hristos în Horebul meditației penitențiale. Hrănit cu această mâncare, Ilie postește 40 de zile (3 Regi, 19, 8) trecând prin pustiu şi apoi va întâlni în Horeb pe Dumnezeu a Cărui prezență va fi simțită ca o *„adiere de vânt lin"* (3 Regi 19, 12) şi Care îl anunță că va fi ridicat la cer. Aceasta este o întâlnire pascală cu Dumnezeu pentru Care râvna îl purtase prin cele mai grele încercări, pentru Acelaşi Dumnezeu, Care, în „răcoarea serii", dialoga în Rai cu Adam şi Care în Păresimi însoțeşte efortul ascetic al celui ce cu râvnă sfântă se mistuie de dorul după Dumnezeu.

Postul împodobeşte chipul lăuntric al ființei

Însăşi viața istorică a Fiului lui Dumnezeu stă sub semnul aceluiaşi număr. Astfel, la 40 de zile de la naşterea Sa este închinat la templu, casa Tatălui de a Cărui râvnă va fi mistuit şi pe care-l va folosi ca paradigmă a trupului Său mort şi înviat după trei zile. Prezența Sa la templu eliberează pe Simeon de suferința aşteptării şi-i vindecă neîncrederea, lăsându-se purtat pe brațele sale.

Tot 40 este numărul zilelor petrecute în post de Hristos pe Carantania, descoperindu-Se ca *Noul Adam* care corectează neascultarea lui *Adam cel vechi* prin stabilirea ordinii corecte a valorilor în cadrul vieții umane, dând întâietate celor de natură spirituală. Cunoscutul dicton: „nu trăim ca să mâncăm, ci mâncăm ca să trăim" subliniază tocmai faptul că hrana este creată de Dumnezeu ca mijloc de comuniune cu El, ea neputând avea şi dărui viață în sine. Adam ispitit a gustat din hrana pe care a considerat-o purtătoare de viață şi a dorit să fie asemenea cu Dumnezeu, în afară sau independent de El. Considerând că hrana are viață în ea însăşi şi că el îşi poate însuşi această viață, Adam a devenit robul creației prin mâncarea din ea şi s-a îndepărtat de Dumnezeu, Adevăratul izvor al vieții. A murit spiritual rupând legătura comuniunii cu Dumnezeu prin robia mâncării. *Noul Adam*, în Carantania, îşi începe activitatea prin postire, restabilind legătura între Dumnezeu, viață şi hrană, arătând că adevărata hrană care vindecă şi susține existența duhovnicească a omului este energia cuvântului divin: *„nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu"* (Matei 4, 4). Întreita ispitire din finalul perioadei de post a Domnului arată o dată în plus faptul că înfruntarea şi biruința în lupta cu răul nu sunt posibile fără rugăciune şi post. Aceste două arme duhovniceşti au darul de a tempera dependența noastră față de hrană şi de a aşeza în făgaşul natural acest afect zidit de Dumnezeu înăuntrul ființei noastre. Citatul biblic *„lăsându-L diavolul, îngerii Îi slujeau"* (Matei 4, 11) întrupează scopul oricărei asceze şi anume dobândirea vieții îngereşti. Orice efort uman ne poate situa în prezența transfiguratoare a luminii sau în cea desfiguratoare a întunericului - când cedăm ispitelor, lăsându-ne prinşi în cursele diavolului. Acest post al Domnului a devenit paradigma celor care se pregătesc pentru primirea tainei preoției, dar şi pentru cei care, ducând viață îngerească, în perioada Păresimilor se folosesc de această experiență ascetică a lui Hristos ca de un imbold care să accentueze şi mai mult viețuirea lor aspră.

În legea harului, viața publică de predicare a Cuvântului mântuitor este de 40 de luni, iar aceasta se interpune între cele 40 de zile de post total pe înălțimile Carantaniei şi cele 40 de ore petrecute cu trupul în tenebrele mormântului. Aşadar, 40 de luni este timpul activității mesianice a lui Hristos care L-a revelat ca Împărat, Învățător şi Arhiereu. Este timpul în care Hristos a vorbit şi învățat ca nimeni altul, a vindecat dinăuntru firea umană lovită de păcat şi a săvârşit minuni ce L-au arătat ca pe singurul şi adevăratul Dumnezeu. Este perioada smeririi Sale chenotice, ca împlinire a ascultării față de Tatăl în iconomia relației treimice cu lumea, o perioadă a suferinței şi dezamăgirilor ce în final, prin moarte şi înviere, au primit şi dat sens operei Sale de mântuire a lumii.

Patruzecimea ascetică anticipează Învierea

De asemenea, 40 este numărul orelor petrecute de Hristos înăuntrul pământului, în moartea pe care a învins-o prin propria moarte, e un timp al tăcerii când întregul Univers a amuțit, a încremenit, văzând pe Dătătorul vieții aşezat în mormânt ca un muritor. E timpul ce ne descoperă taina atotprezenței lui Hristos Care era în acelaşi timp *„în mormânt cu trupul, în iad cu sufletul, ca un Dumnezeu, în Rai cu tâlharul şi pe scaun împreună cu Tatăl şi cu Duhul"*, toate umplându-le Cel ce este necuprins. Este timpul izbăvirii din moarte a sufletelor drepților Vechiului Testament, al biruinței întunericului morții în aşteptarea învierii, aşa cum în Vinerea Mare cântăm în slujba Prohodului.

Numărul zilelor petrecute de Hristos împreună cu apostolii de la Înviere şi până la Înălțarea la cer stă, de asemenea, sub semnul cifrei 40. E o altfel de prezență tainică a Domnului Care încredințează pe apostoli de veridicitatea învierii Sale şi anunță prezența Sa euharistică, interioară, prin mijlocirea Duhului Sfânt. Această realitate a prezenței Sale probată de apostolul Toma anticipează Eshatonul, ziua a opta, a împlinirii umanității îndumnezeite. Înălțarea Sa la cer confirmă dumnezeirea Sa şi în acelaşi timp semnul recunoaşterii Sale de către cei aleşi în momentul venirii Sale în chip de Judecător (Fapte 1,11). Cele patruzeci de zile de la Înviere până la Înălțare sunt transpuse liturgic în cultul Bisericii, fiind zile ale bucuriei împărtăşite de creştinii care mărturisesc adevărul învierii dintr-o convingere ce izvorăşte din trăirea prezenței lui Hristos înviat înăuntrul lor. Pentru apostoli, această perioadă a fost una a ascezei spirituale a minții, o încordare a ființei ce contrar experienței lor anterioare, a cunoştințelor şi practicii religioase iudaice trebuiau să înțeleagă realitatea duhovnicească a prezenței lui Hristos înviat, Cel ce a trecut prin uşile încuiate şi în acelaşi timp a mâncat în fața lor. Este vorba despre o experiență ce a însemnat corectarea şi deşteptarea modului de a gândi a minții şi deschiderea ei intuitivă spre primirea lui Hristos-Adevărul.

În viața creştină, de asemenea, întâlnim întrebuințată această perioadă de 40 de zile atunci când ne referim la peregrinarea sufletului până la judecata particulară şi slujba Panaghiei. E o perioadă de aşteptare înfricoşată a verdictului dreptului Judecător care poate elibera sau înrobi sufletul. Zilele de curăție ale femeii ce a născut, îmbisericirea pruncului, perioada de rugăciune specială în care creştinul se încredințează ajutorului păstorului duhovnicesc în vederea obținerii unui răspuns dumnezeiesc, postul închinat Naşterii Domnului, toate sunt puse în legătură cu numărul 40, care în acest context are înțelesul de aşteptare şi pregătire în vederea curățirii şi întâlnirii cu Dumnezeu.

Aceste mărturii scripturistice fundamentate pe valențele cifrei 40 îmbogățesc semantic şi simbolic şi dau sens Postului Mare, traducând în acelaşi timp liturgic ceea ce Biblia menționează ca adevăr istoric. Asprimea şi specificul acestei perioade vor să ne scoată din rutina cotidiană şi din prizonieratul propriilor convingeri, spunând că suntem pelerini în lumea aceasta, administratori ai ei, că omul e rege al creației şi nu rob al ei, că lumea e fereastră prin care vedem pe Dumnezeu şi nu dumnezeu însuşi, că trupul nu e închisoare a sufletului sau singura realitate sortită dispariției în neant, ci templu în care e prezent Duhul Sfânt, că nu trebuie să fim dependenți până la subjugare de realitățile lumii în care ne mişcăm şi suntem. Roada postului este eliberarea de sub stăpânirea nefirească a ființei umane exercitată de lucrurile lumii şi recâştigarea adevăratei naturi duhovniceşti izvorâte din relația cu Dumnezeu. În timpul postului foamea şi nu mâncarea devine o necesitate, pentru că foamea de alimente ne descoperă adevărata ei natură care e spirituală şi înseamnă în ultimă instanță foamea de Dumnezeu. De aceea în timpul postului noi ne hrănim euharistic. În felul acesta, postul fizic unit cu cel spiritual pregătesc trupul pentru a fi templu al prezenței lui Dumnezeu, iar pelerinajul nostru pascal este o continuă coborâre în străfundurile ființei, într-o permanentă nevoie de întâlnire cu Dumnezeu. Postul într-o oarecare măsură trebuie să fie o continuă stare ascetică fără sincope bulversante, o dorință nepotolită de a simți pe Dumnezeu mereu prezent, mereu mai aproape.

Tentații distructive ale prezentului

Societatea contemporană dovedeşte permanent gradul de evoluție, de civilizație a omului în general. Acest aspect este atât de complex şi atât de profund, încât unele laturi ale dezvoltării dovedesc – spre mâhnirea celor cu o educație moral-religioasă – că omul este victima propriei atitudini nepotrivite în fața noului, în fața prezentului. Şi, ce este mai grav, mulți oameni, ca persoane înțelepte şi educate, nu se pot orienta doar spre ce este cu adevărat util, constructiv, bun şi plăcut şi înaintea lui Dumnezeu.

De aceea considerăm că ar fi de bun augur să amintim aici câteva dintre abaterile voite, intenționate sau poate din neglijență, indiferență.

Progresul tehnico-ştiințific a ajuns să-i manipuleze aşa de puternic pe unii oameni, încât aceştia au devenit dependenți de absolut tot ce este nou, de ultimă generație, de aceea dorința lor de a ține pasul cu NOUTĂȚILE reprezintă o pasiune feroce, o modalitate de a se mândri, de a brava, de a uita de sentimentele prieteneşti față de cei din jur. Pentru majoritatea oamenilor din această categorie nu reprezintă o prioritate profesională ancorarea către noutatea absolută şi ultimă. Se pot aminti în acest sens telefoanele mobile de ultimă generație, extrem de performante, I-pad-urile, I-phon-urile, tabletele, laptop-urile şi nu în ultimul rând jocurile şi activitățile pe computer care țin efectiv copiii în casă, aceştia uitând să socializeze, să reacționeze frumos, elegant față de ceilalți colegi, prieteni sau simpli cetățeni etc.

De aici derivă admirația exagerată față de propria persoană, aspect negativ care conduce la un egoism exagerat şi care a determinat adesea destrămarea unor familii, deteriorarea relațiilor normale şi armonioase dintre fii şi părinții lor. În aceste situații Dumnezeu este abandonat sau lăsat pe un loc secundar, iar insul egocentric ajunge să vadă în propriul eu mulțumirea fără prea mult efort sau autosuficiența cu ceea ce ştiu şi sunt, ori, dimpotrivă, ambiția de a fi extrem de buni, importanți, superiori tuturor.

Şi iată că se continuă cercul vicios, ajungându-se la pasiunea de a fi cel mai puternic, bogat sau important într-un grup mai mare sau mai restrâns, în societatea aceasta de consum. Un astfel de om devine pătimaş pentru putere, indiferent în ce se măsoară ea (bani, afaceri, investiții, statut socio-politic), iar o asemenea atitudine dezumanizează omul, adică el uită, neglijează sau disprețuieşte relațiile interumane obişnuite, de suflet (prietenia, respectul față de părinți, bucuria de a-l ajuta pe cel care are nevoie şi chiar merită etc.).

Şi pentru că am amintit de societatea de consum alterată gradual tot din motive economice, trebuie punctat şi faptul că lumea contemporană depinde prea mult de consumul material. Aceasta reprezintă o tară a omului de azi, deoarece a devenit habotnic în a consuma, a cheltui, a aduna, a face avere, gândindu-se din ce în ce mai puțin la sufletul său, care este imaterial şi este primit de la Dumnezeu, Creatorul şi Cârmuitorul tuturor. Cei care sunt dependenți de shopping, de modă, de dorința de înavuțire şi chiar cei dominați de lăcomie (în mai multe domenii ale vieții) sunt nişte victime ale unei conduite imorale şi necumpătate, uitând că mai importantă şi mai valoroasă este zestrea duhovnicească pe care ne-o formăm pentru viața de apoi, mai ales că omul nu ia cu el nimic în mormânt. Această din urmă formulare s-ar putea să pară cam dură, dar este cât se poate de reală, mai ales că scopul nobil al omului este starea lui bineplăcută înaintea lui Dumnezeu, iar moartea reprezintă doar o trecere la cele veşnice, imateriale.

Continuăm spirala distructivă prin a aminti de unele aspecte care derivă din lipsa cumpătării şi a moralității: este vorba despre mass-media, care îl înrobeşte pe omul uşor de sedus, determinându-l să ajungă un simplu pion în realizarea ratting-ului diverselor televiziuni. Multe dintre acestea promovează subiecte total neconstructive, de scandal, de violare a intimității unor persoane mai mult sau mai puțin cunoscute, de acaparare a atenției cu scop negativist, de manipulare psihologică prin stilul formulărilor şi prin modalitatea de prezentare audio-video şi în mod implicit pierderea timpului cu nişte emisiuni total nefolositoare sufletului şi/sau trupului.

De aici derivă o altă sursă a răului îndreptată tot către om: valorificarea slăbiciunii multor oameni în legătură cu subiecte aşa-numite fierbinți. Adică se urmăreşte distragerea atenției de la aspecte morale, bune, de calm interior spre promovarea desfrânării, inclusiv prin prezentarea de imagini şi reportaje despre unele personalități care încalcă legea morală. Aceste personaje ale societății noastre contemporane – trebuie să ştie lumea – sunt de fapt chiar personaje negative. Ele, prin ceea ce fac, devin modele rele pentru tinerii de azi, care în subconştient recepționează mai uşor ceea ce a invadat piața informațională. De aceea ar trebui evitate, chiar combătute subiectele care promovează şi uneori încurajează desfrânarea cu toate aspectele care derivă din ea. Această atitudine este parcă duşmanul intenționat al tinerilor de azi, care devin victime ale unei industrii tip-caracatiță şi care are un scop total distructiv, denigrator, chiar malefic: pervertirea sentimentului nobil numit IUBIRE, care este plasată după plăcerea trupească sau pasiunea pentru o afacere. Sursa principală a acestor devieri este tot mass-media (televizorul, radio, ziarele, revistele, spectacolele, Internetul), încurajată, ce-i drept, de oamenii pasionați de emisiuni, reportaje, ştiri sau articole inutile, care nu le îmbogățesc nici cultura, nici formarea spirituală.

Şansa unei redresări din această decădere este educarea, comunicarea serioasă şi răbdătoare dintre copii şi părinții lor, încă de la vârste fragede, şi mai ales propriile exemple pozitive venite din partea noastră, a celor avizați ca fiind duhovnici şi educatori, pentru a-i îndruma pe copii, tineri şi chiar adulți spre o moralitate cât mai profundă şi mai sănătoasă.

Nu ne rămâne decât să conştientizăm pericolele contemporaneității, iar cei în măsură să le poată minimiza sau chiar elimina au datoria morală față de acest neam creştin-ortodox să le arate celor care s-au abătut de la drumul drept implicare activă şi devotament, să se implice în reformarea moralității, în remodelarea unei conduite frumoase, conform legilor bunului simț, deoarece acestea sunt cele care ne întăresc şi ne susțin credința cea sfântă, constructivă, mântuitoare.

Preot Cristian MAZILU

„NU JUDECAȚI, CA SĂ NU FIȚI JUDECAȚI” (I)

Zilele acestea am citit cartea intitulată „Păcatul judecării aproapelui şi a slujitorilor sfinţiţi”, scrisă de Arhim. Vasilios Papadaki (Ed. Cartea Ortodoxă, 2011), pe care acum o vom răsfoi împreună...

Încă de la început ni se defineşte **păcatul judecării aproapelui**, înţelegându-l ca „patima prin care condamnăm, defăimăm, umilim pe cineva sau pe mai mulţi, fie prin cuvintele rostite, fie prin acţiunile noastre, fie chiar şi numai prin gândurile pe care le avem.”

Cuviosul Dorotei ne explică şi el ce înseamnă judecarea aproapelui: „Nimic nu Îl mânie mai mult pe Dumnezeu, nimic nu îl îndepărtează pe om de Acesta şi nu îl duce la părăsire precum o fac cuvintele rele, judecarea şi defăimarea aproapelui. Alt lucru este *vorba rea*, alt lucru este *judecarea* şi alt lucru *defăimarea***.**

Vorbirea rea este atunci când cineva transmite prin cuvinte păcatele aproapelui; de exemplu, cutare a spus minciuni, sau s-a mâniat, sau s-a desfrânat, sau a făcut alte lucruri asemănătoare cu acestea. Spunând toate acestea deja acel om îl vorbeşte de rău, îl bârfeşte pe aproapele său, adică vorbeşte cu răutate împotriva cuiva, ***discută cu patimă despre păcatele*** aceluia.

Judecarea constă în faptul de ***a condamna pe însuşi omul*** despre care spunem că este mincinos, sau mânios, sau desfrânat. Făcând aceasta, criticăm însăşi aplecarea sufletului lui şi tragem concluzii pentru întreaga lui viaţă, spunând că astfel este viaţa lui, acesta este el şi aşa îl judecăm; acesta este un păcat foarte mare. (...)

Defăimarea este explicată prezentând parabola vameşului şi a fariseului...

Fariseul din parabolă, atunci când se ruga şi mulţumea Domnului pentru realizările lui, nu spunea minciuni, ci adevărul. Nu a fost judecat însă pentru că a mulţumit Domnului, deoarece avea obligaţia să mulţumească Domnului atunci când L-a învrednicit să facă ceva bun, deoarece El a lucrat împreună cu el, ajutându-l la acel lucru. De aceea, fariseul nu a fost judecat deoarece a spus: «Nu sunt ca ceilalţi oameni», ci a fost judecat atunci când şi-a întors privirea către vameş şi a spus: «Nu sunt nici ca acest vameş de aici».Atunci a păcătuit, deoarece în acest mod a criticat însăşi persoana... a judecat întreaga lui viaţă.”

Cuviosul Dorotei consideră că judecarea aproapelui este un păcat care Îl mânie mai mult decât orice pe Dumnezeu, adică este cel mai **mare păcat.**

Mântuitorul spune: „**Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi**; căci cu judecata cu care judecaţi, cu aceeaşi veţi fi judecaţi; şi cu măsura cu care măsuraţi, cu aceea vi se va măsura. Cum de vezi paiul din ochiul fratelui tău, dar bârna din ochiul tău nu o iei în seamă? Sau cum îi vei zice fratelui tău: Lasă-mă să-ţi scot paiul din ochi! Şi iată că-n ochiul tău este bârna! Făţarnicule, scoate mai întâi bârna din ochiul tău şi numai atunci vei vedea să scoţi paiul din ochiul fratelui tău” (Mat 7,1-5).

Hristos porunceşte să nu îl judecăm pe aproapele, ca să nu fim şi noi judecaţi, adică să nu fim condamnaţi de către Dumnezeu. În acelaşi timp, blamează ipocrizia oamenilor păcătoşi, care în loc să-şi vadă şi să se preocupe de propriile păcate, se ocupă cu micile cusururi ale altora şi, în plus, încearcă să le şi corecteze, ei care în continuare rămân nepocăiţi.

„**Cu măsura cu care măsuraţi, cu aceea vi se va măsura**”. Se înţelege prin aceasta cum că fiecare om va fi judecat de către Dumnezeu pentru acelaşi păcat pentru care îl judecă el pe aproapele.

Sfinţii Părinţi spun că judecarea este un păcat aşa de mare încât îl lipseşte pe om de Harul cel Sfânt şi de ajutorul dumnezeiesc, de vreme ce Dumnezeu Se scârbeşte foarte tare de acest păcat. Ca să încetăm să judecăm pe cineva care a făcut de exemplu adulter, va îngădui Dumnezeu ca să cădem şi noi în acelaşi păcat pentru a nu mai fi atât de neîngăduitori, de duri şi să nu mai amărâm cu judecata noastră pe alţii şi să nu ne mai considerăm mai presus decât alţi oameni.

Prin urmare, dacă dorim ca Dumnezeu să nu ne condamne pentru păcatele grele în ziua judecăţii şi să nu cădem în greşeli mari, **să ne ferim din toate puterile de a judeca pe aproapele.**

Sf. Ap. Pavel spune: „Pentru aceasta, o, omule, oricine ai fi tu, cel care judeci, eşti fără cuvânt de răspuns, fiindcă în ceea ce pe altul îl judeci, pe tine însuţi te osândeşti, căci acelaşi lucru îl faci şi tu.” El încearcă să insufle credincioşilor duhul **smereniei**, credinţa că toţi suntem păcătoşi şi că, ştiindu-ne aşa, nu ar trebui să îl judecăm pe aproapele. Tot el spune: „Cel ce mănâncă să nu îl disprețuiască pe cel ce nu mănâncă, iar cel ce nu mănâncă să nu-l judece pe cel ce mănâncă; pentru că Dumnezeu l-a primit” (Rom 14, 3).

În acelaşi loc Apostolul zice: „Dar tu, de ce-l judeci pe fratele tău? Sau tu, pe fratele tău de ce-l disprețuieşti? Fiindcă toţi ne vom înfăţişa înaintea scaunului de judecată a lui Dumnezeu (...) Astfel că fiecare din noi va da seama despre sine înaintea lui Dumnezeu. Aşadar, să nu ne mai judecăm unii pe alţii, ci mai degrabă judecaţi aceasta: să nu pui în calea fratelui piatră de alunecare sau de poticnire” (Rom 14, 10-13). Şi în altă parte spune: „Aşadar, nu judecaţi ceva înainte de vreme, înainte de a veni Domnul, Cel ce va aduce la lumină pe cele ascunse ale întunericului şi va vădi gândurile inimilor. Şi atunci fiecare-şi va avea de la Dumnezeu lauda” (I Cor 4, 5).

Sf. Iacob, ruda Domnului, zice în epistola sa: „Nu vă vorbiţi de rău unul pe altul, fraţilor! Cel care-l vorbeşte de rău pe fratele, sau judecă pe fratele său, acela vorbeşte de rău legea şi judecă legea; dar dacă judeci legea nu eşti împlinitor al legii, ci judecător al ei. Unul este

Legiuitorul şi Judecătorul: Cel Ce poate să mântuiască şi să dea pierzării. Dar tu, cine eşti tu care judeci pe aproapele?" (Iacob 4, 11-12).

Judecarea aproapelui vine din cauză că nu avem dragoste. Dacă am fi avut dragoste şi am fi pătimit împreună cu el, nu am fi avut în minte greşelile acestuia, după cum ne spune şi Sf. Ap. Petru: „Dragostea acoperă mulţime de păcate" (I Petru 4, 8). La fel zice şi Sf. Ap. Pavel: „Dragostea nu ţine-n seamă răul (...), nu se bucură de nedreptate" (I Cor 13, 5).

Prin urmare, dacă am fi avut şi noi dragoste, acea dragoste ar fi acoperit orice greşeală, aşa după cum au făcut sfinţii când vedeau greşelile oamenilor, nu-i judecau, nu-i disprețuiau, ci sufereau împreună cu ei, îi sfătuiau, îi oblojeau ca pe un mădular bolnav al trupului. Făceau orice ca să-i salveze.

Numai lui Dumnezeu I se cuvine să facă judecată deoarece numai El cunoaşte situaţia, puterea şi nevoinţa fiecăruia. Astfel, într-o zi, două copile au fost vândute; una unei măicuţe iar cealaltă unei femei de moravuri uşoare, fiecare fiind educată diferit: una în frica de Dumnezeu şi cealaltă în păcate. Prin urmare, am putea spune că Dumnezeu aştepta de la una ceva şi acelaşi lucru l-ar fi aşteptat şi de la cealaltă? Cum este posibil? Dacă amândouă cad în desfrânare sau în alt păcat, putem spune că vor fi judecate cu aceeaşi măsură? Chiar dacă au căzut în aceeaşi greşeală? Nu este posibil. Aşadar, absolut nimic nu poate să ştie omul din voile Domnului. Căci El este singurul Care înţelege toate şi este în măsură să judece pe fiecare, după cum numai El ştie şi vede lupta fiecăruia înainte de păcat şi silinţa lui de a se îndrepta.

Referitor la păcatul judecării aproapelui, Avva Dorotei ne mai învaţă: „Cine vrea să se mântuiască, nu bagă în seamă deloc greşelile aproapelui, ci ia aminte întotdeauna la propriile păcate şi astfel sporeşte. Că acela care a văzut pe fratele său păcătuind şi suspinând a zis în sufletul său: «Vai mie, deoarece astăzi cade acesta, sigur mâine voi cădea şi eu.» Vedeţi cum îşi pregăteşte sufletul? Cum a reuşit să fugă de judecarea aproapelui? Mai mult, s-a smerit pe sine zicând: «Acesta se pocăieşte pentru păcatul său, dar eu voi avea puterea de a mă pocăi?» Haideţi dar să dobândim şi noi dragoste, milă pentru aproapele. Haideţi să ne ajutăm unul pe celălalt...

Un monah, auzind despre un frate că a căzut într-un păcat greu, a zis: «Ah, foarte rău a făcut!» Se istoriseşte în Pateric că îngerul a luat sufletul celui ce păcătuise şi l-a adus bătrânului zicându-i: «Iată, acesta pe care l-ai judecat, a murit. Unde vrei, prin urmare, să îl pun: în Împărăţia lui Dumnezeu sau în Iad? Deoarece tu eşti judecătorul.» Bătrânul, smerindu-se, a petrecut tot restul vieţii în suspine, lacrimi, nevoinţe, rugând pe Dumnezeu să-l ierte pentru acest păcat."

Sf. Maxim Mărturisitorul zice: „Să nu laşi urechile tale să audă cuvintele omului care îi judecă pe alţii. Nici cuvintele tale să ajungă la urechile aceluia căruia îi place să judece, ca nu cumva şi tu să cazi din dragostea dumnezeiască şi astfel să te afli străin în viaţa veşnică."

Avva Pimen spunea: „**Ori de câte ori acoperim căderea fratelui nostru, şi Dumnezeu ne acoperă păcatele noastre**; de asemenea, ori de câte ori le dezvăluim, ne dezvăluie şi Dumnezeu păcatele noastre."

Un frate i-a destăinuit lui avva Pimen: „Dacă întâlnesc un frate despre care am auzit că a păcătuit, nu vreau să-l primesc în casa mea. Dacă întâlnesc pe unul bun, cu faimă bună, mă simt bine împreună cu el." Avva i-a răspuns: „Dacă oferi puţină dragoste celui bun, eşti dator să oferi dublu aceluia despre care ai auzit că a greşit; deoarece acesta este cel care are neputinţe şi are nevoie de mai multă dragoste."

Sf. Antiohie conchide şi el că „**judecarea este mai rea decât toate celelalte păcate.** Nu numai pentru că îl aşază pe acela pe care-l critică vrednic de o pedeapsă grea, de vreme ce ia din capul locului puterea lui Dumnezeu şi-i stă astfel împotrivă, ci fiindcă se primejduieşte de a cădea în păcate din moment ce se află pe sine lipsit de harul lui Dumnezeu din cauza judecării. Acela care este criticat, dacă nu murmură împotriva celor ce-l critică, se foloseşte duhovniceşte. Acela care însă critică ia asupra sa şi greutatea păcatului celui pe care îl critică, aşa cum ne arată clar în parabola vameşului şi fariseului."

Avva Iosif a fost întrebat: „Ce să fac deoarece nu pot să mă nevoiesc şi să ţin post pentru dragostea lui Hristos, dar nici să muncesc şi să dau milostenie?" Bătrânul i-a răspuns: „Dacă nu poţi face nimic din toate acestea, cel puţin păstrează-ţi conştiinţa ta curată de orice gânduri de judecată împotriva aproapelui şi ţine-te departe de a-l umili şi de a-l batjocori."

Cuviosul Marcu învaţă că: „Dacă urâm pe vreunul din fraţii noştri deoarece este rău, ne va urî şi pe noi Dumnezeu, deoarece şi noi suntem răi. Dacă judecăm pe cineva cu severitate ca păcătos, atunci şi Dumnezeu ne va judeca ca pe nişte păcătoşi. În sfârşit, dacă nu iertăm aproapelui greşelile lui, nici Dumnezeu nu ni le va ierta pe ale noastre."

Un frate l-a întrebat pe avva Pimen: „**Cum poate un om să scape de judecarea aproapelui?**" Bătrânul i-a răspuns: „Noi şi fraţii noştri alcătuim două icoane: atâta timp cât omul ia aminte la viaţa sa lăuntrică şi se osândeşte pe sine, atunci îl vede pe fratele său bun şi vrednic de cinste. Dacă însă se laudă pe sine şi se consideră bun, atunci găseşte că fratele său este rău."

Sf. Atanasie Sinaitul menţionează: „Ştiu destul de bine cum că limba multor oameni, atunci când îi judecă pe alţii, este mai tăioasă decât un cuţit cu două tăişuri." Chiar dacă un om face fapte bune la nesfârşit, dacă are un cusur ,uită de celelalte şi îl judecă pentru acesta."

Autorul observă că mulţi oameni cad în acest păcat zilnic, cu o uşurinţă deosebită, fără a înţelege că acesta este un păcat greu. Judecarea, discuţiile de societate şi bârfa sunt păcate prezente în tot timpul vieţii noastre. Ele au devenit nu numai o simplă **obişnuinţă,** ci chiar ceva de care nu mai putem scăpa. În întâlnirile noastre zilnice, care pot dura câteodată şi ore întregi, este imposibil să nu se strecoare şi un comentariu la faptele unor persoane anume.

Ceea ce doreşte Dumnezeu de la noi, aşa cum mărturiseşte şi Sf. Isaac Sirul, este să nu judecăm sau să condamnăm persoanele, pe acelea care fac fapte rele. Chiar dacă vedem că face rău, noi nu trebuie să îl considerăm pe omul acela un om rău, deoarece nu

Diavolul, binefăcător al oamenilor?

Diavolul a ispitit-o pe femeie să mănânce din pomul din mijlocul raiului, de care avea poruncă nici să nu se atingă. Mai mult, a dat şi bărbatului său „şi a mâncat şi el" (Fac 3, 6). Prima ființă din istorie posedată de diavol nu este o ființă umană, este un animal despre care Sfânta Scriptură spune că „era cel mai şiret dintre toate fiarele de pe pământ, pe care le făcuse Domnul Dumnezeu" (Fac 3, 1). O posedare care se termină tragic pentru şarpe, căci despre el este vorba cum bine se ştie, fiind blestemat să se târască pe pântece şi să mănânce țărână. Pedeapsa nu-i aduce moartea imediată, cum s-a întâmplat cu porcii posedați din ținutul Gherghesenilor. Înțelegem că diavolul exploatează anumite însuşiri ale animalelor de care se foloseşte, specifice propriului caracter. În cazul şarpelui, s-a folosit de şiretenia acestuia, iar în cazul porcilor, de felul lor de a se urma unul pe altul orbeşte, precum şi diavolii s-au urmat unul pe altul fără discernământ la căderea lui Lucifer, dar şi în trupul demonizatului, încât au format o Legiune. Este inexplicabilă această adunare de diavoli în om, odată ce prezența unuia singur sau a mai multora are acelaşi efect degradant pentru demnitatea umană.

Ispitirea femeii a fost o încercare a diavolului de a părea aliatul oamenilor în a-i ajuta să se îndumnezeiască: „Dar Dumnezeu ştie că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii şi veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul" (Fac 3, 5). Într-adevăr i-a ajutat să fie ca Dumnezeu în a cunoaşte doar binele şi răul, dar nu acesta era țelul îndumnezeirii propus de Creator.

O altă încercare a diavolului de a părea ajutătorul oamenilor este prima ispitire a Mântuitorului. Cunoaştem blestemul aruncat de Dumnezeu asupra lui Adam: „În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea ta, până ce te vei întoarce în pământul din care eşti luat" (Fac 3, 19). Mii de ani oamenii au scos pâinea din pământ cu sudoarea frunții şi apare o zi în care diavolul Îi cere lui Hristos, ca Fiu al lui Dumnezeu, să prefacă piatra în pâine (Lc 4, 3). Această cerere este o dorință de a elibera pe om de obositoarea trudă de mii de ani? Sau o încercare de a-L face pe Dumnezeu să schimbe ceea ce a hotărât prin străvechiul blestem?

Dumnezeu a dat pâine oamenilor printr-o minune la fel de spectaculoasă ca prefacerea pietrei în pâine, la înmulțirea pâinilor în pustie, însă nu la cererea diavolului. Mântuitorul, ca Dumnezeu, are această putere de a preface piatra în pâine şi ar fi avut puterea s-o transmită şi apostolilor ca să ridice blestemul cel dintâi. El a preferat să le transmită altă putere – aceea de a preface pâinea în Trupul Său.

Încercările diavolului de a poza în prietenul oamenilor au fost demascate de Dumnezeu. Cunoaştem cu siguranță cel puțin un loc în care diavolul ajută pe om. Este vorba de minunea vindecării demonizatului din ținutul Gherghesenilor despre care am mai pomenit în aceste rânduri (Lc 8, 26). Când diavolii se roagă de Mântuitorul să nu le poruncească să meargă în adânc, se roagă, în dorința lor de a face rău cu orice chip, să le îngăduie să intre în turma porcilor care păşteau pe munte. ***Şi le-a îngăduit***, spune Sfântul Evanghelist Luca. „Şi ieşind demonii din om, au intrat în porci, iar turma s-a aruncat de pe țărm în lac şi s-a înecat" (v. 33). Acesta este cel mai mare bine făcut locuitorilor ținutului, care erau opriți prin legea lui Moise să mănânce carne de porc. Vedem astfel că evreii din ținutul Gherghesenilor au fost salvați de patima banilor proveniți din vânzarea porcilor, prin acțiunea diavolilor în primul rând, dar care nu fac nimic fără voia lui Dumnezeu, şi prin predica fostului demonizat devenit apostol în regiune: „Întoarce-te în casa ta şi ***spune*** cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu" (v. 39). Hristos Dumnezeu a binecuvântat aruncarea porcilor în mare, dar nu a binecuvântat cererea celui vindecat de a deveni apostol al neamurilor, unul din cei doisprezece (v. 38), pentru că El a privit vizita în acel teritoriu numai prin prisma salvării acelor crescători de porci, singurii din istoria Noului Testament care au refuzat *in corpore* Evanghelia: „Şi l-au rugat pe El toată mulțimea din ținutul Gherghesenilor să plece de la ei, căci erau cuprinşi de frică mare. Iar El, intrând în corabie, S-a înapoiat" (Lc 8, 37).

Preot Cătălin ILIE

---

cunoaştem motivele pentru care acesta a păcătuit, condițiile în care s-a săvârşit păcatul, starea sa psihică, sufletească, precum şi posibila lui pocăință.

Sf. Ioan Gură de Aur ne îndeamnă să nu condamnăm, să povățuim şi să nu îi atacăm pe cei de lângă noi plini de răutate, ci **cu dragoste frățească să îi corectăm**, „deoarece nu îl dai pe aproapele pedepsei veşnice, ci pe tine însuți, din moment ce nu eşti îngăduitor atunci când este nevoie să judeci păcatele pe care le-a săvârşit (...) Vrei să judeci? Să judeci propriile tale păcate şi nimeni nu te va judeca."

Sf. Nicodim Aghioritul spune că simplii creştini sunt datori să sfătuiască cu dragoste şi smerenie frățească pe cei care păcătuiesc şi nu în mod răzbunător... pentru a-i condamna pe aceia.

Domnul îi învață pe creştini să nu se grăbească să-i judece pe frații lor, nici să nu se arate împietriți față de aceştia, ci, dimpotrivă, să le rabde greşelile şi să se ajute unii pe alții, împlinind astfel legea lui Hristos despre dragoste, după cum spune fericitul Pavel: „Purtați-vă sarcinile unii altora şi aşa veți împlini legea lui Hristos" (Gal 6, 2).

Când este cazul să protejăm pe cineva de prietenia unui om rău, o putem face, aşa cum a procedat Sf. Ap. Pavel cu Timotei, scriindu-i: „Alexandru arămarul mi-a făcut mult rău. Păzeşte-te şi tu de el, că tare mult s-a împotrivit cuvintelor noastre" (II Tim 4, 14-15).

„**Nu numai să nu spunem vorbe urâte despre alții, dar nici să le ascultăm** din gura altora deoarece şi acest lucru este vrednic de judecată şi de mare pedeapsă" spune Sf. Ioan Gură de Aur.

(va urma)

Preot Constantin GENES

General (r) Conf. Univ. Dr. Vasile Jenică APOSTOL

Generalul Virgil Bădulescu, eroul de la Cireşoaia

Acțiunile de luptă de un eroism legendar desfăşurate în vara de foc a anului 1917, în zona Cireşoaia-Coşna-Măgura, au fost elogiate cu venerație atât în scris cât şi prin diferite discursuri prilejuite de unele întruniri cu caracter patriotic, îndeosebi în oraşul Târgu-Ocna unde anual se sărbătoreşte şi Ziua Vânătorilor de Munte cu participarea militarilor din Batalionul care a preluat tradițiile primei unități de acest fel din Armata Română şi care a primit botezul focului aici.

Într-un material publicat în revista «Sarea pământului» nr. 3 din 2007 am făcut şi noi câteva referiri la această glorioasă unitate şi la comandantul ei, maiorul Virgil Bădulescu. Considerăm însă că se cuvine să prezentăm mai multe aspecte semnificative din activitatea acestui brav ofițer care constituie un valoros exemplu pentru generațiile următoare.

Originar din oraşul Călăraşi, Virgil Bădulescu a urmat Liceul Militar din Iaşi, iar după absolvirea acestuia, la 1 iunie 1900, cursurile Şcolii Militare de Ofițeri de Infanterie din Bucureşti. La 14 ianuarie 1902, a fost avansat sublocotenent şi, după efectuarea unui stagiu de o jumătate de an la comanda unui pluton de puşcaşi la Regimentul 6 Dorobanți „Mihai Viteazul“ din Bucureşti, a fost trimis în Germania pentru a urma un curs de specialitate privind organizarea activității sportive şi de cultură fizică în unitățile militare. Reîntors în țară, în primăvara anului 1903, conducerea Ministerului de Război i-a încredințat sarcina elaborării metodologiei activității de educație fizică în Armata Română, organizării şi conducerii acestei discipline. Activitatea sportivă organizată după un program riguros întocmit de el a fost extinsă şi în cadrul liceelor militare de la Mănăstirea Dealu şi Iaşi, obținându-se bune rezultate. Amploarea pe care a luat-o această disciplină în numai câțiva ani, precum şi avantajele ei în educarea, instruirea şi fortificarea tinerilor elevi din şcolile amintite, au fost factori hotărâtori în luarea deciziei de către conducerea Marelui Stat Major al Armatei Române de a-l trimite pe locotenentul (avansat la 24 ianuarie 1907) Virgil Bădulescu în Suedia, pentru a urma în perioada 1910-1913 cursurile Institutului de Gimnastică din Stockholm şi a-şi desăvârşi pregătirea în domeniul educației fizice şi sportului. După primii doi ani de studii, aflat în capitala Suediei, ofițerului i s-a comunicat din partea ministerului nostru de război că, în urma rezultatelor obținute la cursuri, a fost avansat la 1 octombrie 1912 căpitan. Reîntorcându-se, în vara anului 1913, în țară, proaspătul şi singurul ofițer român absolvent al recunoscutului institut suedez, a fost încadrat profesor de educație fizică la Liceul Militar de la Mănăstirea Dealu, lângă Târgovişte. Aici, căpitanul Virgil Bădulescu a îndeplinit cu elevii liceului, timp de trei ani, 1913-1916, programele şi disciplinele sportive studiate şi practicate în cadrul Institutului de Gimnastică din Suedia, şi a constatat că tinerii cursanți ai acestei instituții de învățământ militar se pot adapta cu uşurință disciplinelor sportive prevăzute în program, practicarea lor având drept rezultat revigorarea organismului. În toamna anului 1916, cursurile liceului au fost întrerupte din cauza războiului, iar averea instituției a fost evacuată în nordul Moldovei. Cu acest prilej, marea majoritate a instructorilor şi profesorilor militari au fost mutați la comanda unor subunități şi unități operative dislocate în Moldova. Avansat maior, la 1 noiembrie 1916, ofițerului care pusese bazele educației fizice şi sportului în cadrul armatei noastre i s-a încredințat sarcina constituirii şi instituirii în zona Humuleşti – Tg. Neamț a primului Batalion de vânători de munte din cadrul oştirii noastre. Dând dovadă de un înalt spirit organizatoric, de o mare putere de muncă şi având bogate cunoştințe în privința dozării eforturilor în activitățile desfăşurate în munți şi în condiții atmosferice grele (zăpadă, ceață, ger), maiorul Virgil Bădulescu a fost inspectat de o comisie a Marelui Cartier General şi apoi trimis la luptă, în zona Oituz – Tg. Ocna. După patru zile de marş, timp în care au fost parcurşi pe jos aproximativ 160 km, vânătorii de munte au ajuns în ziua de 29 iulie la poalele înălțimii Cireşoaia. Pe timpul luptelor duse pentru cucerirea acestei înălțimi, batalionul comandat de maiorul Virgil Bădulescu a făcut dovada bunei sale pregătiri privind lupta în munți, a rezistenței fizice necesare în război, precum şi a unor frumoase virtuți ostăşeşti preluate şi înălțate pe noi culmi ale gloriei militare, mai târziu în cel de-al Doilea Război Mondial, de cele patru divizii de vânători de munte în frunte cu generalii L. Mociulschi şi I. Dumitrache. Pentru meritele sale deosebite, atât în organizarea şi instruirea primului batalion de vânători de munte, cât şi pentru curajul şi spiritul de sacrificiu dovedite în luptele de la Cireşoaia, la 1 septembrie 1917 a fost avansat locotenent-colonel şi decorat cu Ordinul „Steaua României“ clasa a doua, conform Decretului nr. 277 din 12 februarie 1918. Concomitent cu decorarea generalului de divizie Eremia Grigorescu, a fost distins şi maiorul Virgil Bădulescu, cu Ordinul „Mihai Viteazul“ clasa a III-a *„pentru vitejia şi destoinicia cu care a atacat în fruntea batalionului său inamicul la Cireşoaia, în ziua de 30 iulie 1917, respingându-l şi luând prizonieri. La 2 august a dat un contraatac energic urmând inamicul până în valea Slănicului“.*

După terminarea primei mari conflagrații mondiale, activitatea locotenent-colonelului Virgil Bădulescu s-a desfăşurat pe multiple planuri. Astfel, încă din primii ani postbelici, a inițiat şi organizat, sub egida Ministerului de Război, diferite simpozioane cu tematică sportivă. Cu acest prilej, a ținut numeroase referate şi comunicări în care a subliniat necesitatea practicării sportului de către tineri si organizării unor competiții sportive de masă în oraşele şi garnizoanele

militare. Concomitent, locotenent-colonelul Virgil Bădulescu a desfăşurat o intensă activitate publicistică, articolele sale reliefând importanța sportului în educarea tinerilor din țara noastră şi necesitatea practicării unor discipline sportive încă din primii ani de şcoală. Ideile sale şi-au găsit un loc bine meritat în coloanele unor reviste de mare tiraj, cum au fost: „Spirit militar modern“, „Buletinul Societății Medicale de Educație Fizică“, „Izvor de energie“ şi altele.

La 1 aprilie 1920 a fost avansat colonel, iar trei ani mai târziu, în 1923, a inițiat Oficiul Național de Educație Fizică (O.N.E.F). Un mare merit îl are colonelul Bădulescu în desfăşurarea unei deosebite activități pentru crearea de filiale ale acestui oficiu pe tot cuprinsul țării, pentru asigurarea bazei materiale a acestora, dotarea echipelor şi a cluburilor cu cele necesare desfăşurării competițiilor sportive organizate pe plan național. Ideea a fost îmbrățişată de forurile guvernamentale ale vremii şi, ca atare, s-au alocat fondurile necesare. La propunerea colonelului Virgil Bădulescu, s-a aprobat construirea unui stadion în fața localului Şcolii Militare de Ofițeri de Infanterie, mai precis la poalele Dealului Spirii.

General Virgil Bădulescu

Vânători de munte

În anul 1924 s-a pus piatra fundamentală a noului edificiu; doi ani mai târziu, în anul 1926, în prezența oficialităților politice şi de stat, a reprezentanților unor ministere, instituții civile şi militare şi a unui numeros public, a fost inaugurat Stadionul „O.N.E.F.“ care mai târziu a fost denumit „A.N.E.F.“, şi modernizat prin superdimensionarea tribunelor, amenajarea pistei de atletism şi a terenului de fotbal. Amintim că stadionul a găzduit numeroase competiții sportive: balcaniade, campionate, concursuri interne şi internaționale de atletism; concursuri hipice, dar şi spectacole nocturne. Demn de remarcat este şi faptul că la puțin timp după darea stadionului în folosință, tot din inițiativa colonelului Virgil Bădulescu, a fost înființat Institutul Național de Educație Fizică (I.N.E.F.), ofițerul fiind considerat fondatorul primei instituții de învățământ sportiv din România. În calitate de director al acestui institut, a îndrumat mai mulți ani activitatea de pregătire a primilor profesori de educație fizică din România. Datorită colonelului Virgil Bădulescu, în structura organizatorică a institutului a fost prevăzută chiar de la înființare o secție militară, în cadrul căreia au fost pregătiți ofițerii armatei destinați să organizeze şi să conducă activitățile sportive în liceele militare, în şcolile de ofițeri şi subofițeri, precum şi în unitățile armatei. Conform planurilor de învățământ, elaborate sub îndrumarea colonelului Virgil Bădulescu, studenții institutului trebuiau să se specializeze în mai multe discipline, cursuri de perfecționare şi tabere de pregătire. „Profesorii trebuiau să se identifice cu jocurile copiilor“, menționa colonelul Virgil Bădulescu, „şi să-i învețe jocuri noi, iar, dacă se simt în stare, să şi participe la ele, pentru că acestea ajută la dezvoltarea fizică şi sufletească, provocând bună dispoziție“.

După trei decenii de bogată activitate pe tărâm militar şi sportiv, ctitorul primei unități de vânători de munte, veteranul luptelor de la Cireşoaia a fost avansat la 15 aprilie 1933, la gradul de general de brigadă. Călăuzit de nobilele valențe ale educării tineretului prin sport, generalul Virgil Bădulescu a fondat în anul 1934 şi a condus câțiva ani buni revista „Analele educației fizice“, în paginile căreia şi-au găsit locul zeci de articole semnate de el. Tot din aceşti ani datează şi câteva lucrări elaborate de generalul Virgil Bădulescu, iar dintre acestea amintim: „Fotbal, călăuza arbitrului. Reguli oficiale şi metode de antrenament“; „Educația fizică, o problemă națională“; „Despre evoluția organizării timpului liber în România“ publicată puțin mai târziu, în anul 1943. Pentru tot ce a făcut, numele generalului de brigadă Virgil Bădulescu, a rămas înscris pentru totdeauna în filele istoriei Armatei Române şi ale mişcării sportive din România.

Col. (rtg) Gheorghe PAVEL

Unirea, deziderat şi necesitate

Şi anul acesta, ca şi în alţi ani, uitându-mă la multe canale de televiziune şi ascultând diferite posturi de radio, am constatat, cu oarecare mâhnire, că acestui eveniment de o însemnătate majoră pentru destinul neamului nostru nu i s-a acordat importanţa cuvenită. Cele câteva excepţii privind evocarea evenimentului mi-au întărit simţământul că însăşi noţiunea de unire nu mai are valoarea şi preţuirea pe care o merită. Faptul că acest cuvânt UNIRE, înţeles ca fenomen, ca acţiune şi efectele pe care le produce nu se mai află în atenţia şi grija celor care vremelnic poartă răspunderea destinului naţiei noastre, este în opinia mea un lucru extrem de grav care poate contribui într-un timp istoric nu prea mare la destructurarea entităţii statale create la 24 ianuarie 1859 şi desăvârşită la 1 Decembrie 1918.

Vor fi mulţi, probabil, cei care vor spune că viziunea aceasta este o viziune catastrofică şi că aşa ceva nu poate avea loc vreodată. Mă rog Bunului Dumnezeu să ne ferească de o aşa soartă, dar haideţi să privim în istorie, în trecut, şi să încercăm o judecată asupra a ceea ce se poate întâmpla în viitor, plecând de la ce trăim în prezent. Altfel spus:

– plecând de la ce cunoaştem despre lumea în care trăim şi despre starea în care a fost adusă ţara de-a lungul celor 23 de ani de la Revoluţia din decembrie 1989;

– aflând de impunerile din afară venite din mai multe centre de putere (unele văzute, altele nevăzute) care de cele mai multe ori ne-au făcut mai mult rău decât bine;

– constatând că industria a fost pusă la pământ, agricultura, cercetarea ştiinţifică, învăţământul, sănătatea şi alte domenii ale vieţii sociale se confruntă cu grave disfuncţionalităţi;

– cunoscând că peste 3 milioane de români lucrează pentru economiile altor state;

– asistând consternaţi cum armata, forţa principală a unui stat prin care se garantează independenţa şi integritatea sa teritorială, este de foarte mulţi ani subfinanţată şi deci slăbită planificat;

– ştiind că în curând vom fi chemaţi la referendum pentru modificarea constituţiei actuale, care, printre altele, va permite crearea unor regiuni administrativ-teritoriale unde, cu timpul, germenii federalizării vor putea prinde vigoare pe fondul unui stat anemic şi cu o clasă politică slabă, dezbinată şi poate iresponsabilă;

– luând act că din 2014 străinii, persoane fizice, vor putea cumpăra pământ românesc, fapt care în unele zone va determina, în timp, chiar schimbări în structura etnică;

– neuitând de vocile care „s-au săturat de România”, nu poţi să nu priveşti cu oarecare îngrijorare la ce ni se va putea întâmpla în viitor, dacă nu vom fi atenţi şi responsabili cu viitorul ţării.

Dacă ne uităm în istoria noastră bimilenară vom constata că, după formarea entităţilor statale Moldova, Ţara Românească şi Transilvania (în cuprinsul căreia era şi Banatul), acestea au fost secole de-a rândul într-o permanentă luptă pentru supravieţuire, pentru apărarea pământurilor strămoşeşti, a vieţii şi bunurilor moştenite de la înaintaşi.

Supuşi permanent pohtelor marilor puteri ale vremilor, râvnitori cu toţii la pământurile şi bogăţiile acestor locuri, nevoia de unire a românilor, pentru a fi mai tari în apărarea propriilor interese, a apărut ca singura soluţie viabilă prin care se putea asigura neatârnarea faţă de alţii. Unirea face tăria. Un stat dacă este mai tare, mai puternic, poate să devină respectat, este luat în seamă, poate să fie chiar de temut.

Această necesitate de a pune laolaltă puterea ce o avea fiecare provincie istorică pentru a face faţă duşmanilor din afară, dublată de conştiinţa apartenenţei la acelaşi neam au fost elementele fundamentale care au condus la prima Unire, de la 1600, făcută de Mihai Voievod Viteazul, apoi Unirea celor două Principate Române, de la 24 Ianuarie 1859, înfăptuită sub sceptrul domnitorului Alexandru Ioan Cuza şi desăvârşirea acesteia la 1 decembrie 1918, prin realizarea României Mari.

De-a lungul multor secole, scopul major, definitoriu pentru dorinţele neamului nostru, de aceeaşi simţire românească, a fost UNIREA. Pentru împlinirea acestui ideal existenţial s-a vărsat mult sânge.

Toate izbânzile istorice s-au înfăptuit numai prin jertfe enorme umane şi materiale. Amintesc aici doar două dintre ele:

– Unirea de la 24 ianuarie 1859 are în spatele ei imense pierderi de vieţi omeneşti suferite ca urmare a înăbuşirii în sânge a acţiunilor revoluţionarilor conduşi de Tudor Vladimirescu la 1821 şi ale celor de la 1848, iniţiate şi conduse de paşoptişti. Aceste mişcări revoluţionare au pregătit unirea din 1859. Fără lupta paşoptiştilor şi a unioniştilor din perioada premergătoare unirii, actul de la 24 ianuarie 1859 nu ar fi fost posibil;

– Marea Unire de la 1 Decembrie 1918 are la temelia ei peste 800.000 de români care au murit, au fost luaţi prizonieri sau au dispărut în Primul Război Mondial. Tabloul acesta trebuie întregit cu toate nenorocirile care s-au abătut asupra noastră de-a lungul istoriei.

Toate aceste bătălii purtate împotriva puterilor străine, soldate cu imense pierderi de vieţi omeneşti şi bunuri materiale, ne-au aşezat în istoria lumii ca un neam de luptători, ca un neam de martiri ai creştinătăţii care nu poate fi şters de pe faţa pământului, aşa cum s-a întâmplat cu alte popoare. Aceste sacrificii umane şi materiale sunt partea noastră fundamentală de contribuţie la obţinerea izbânzilor istorice ca neam. Dar mai există o parte de adevăr, fără de care nici o izbândă a noastră ca naţie nu ar fi fost posibilă şi această parte ţine de condiţiile, climatul şi interesele puterilor din exteriorul nostru, care, fără încetare, au avut amestec în stabilirea drumului şi destinului nostru ca neam. Să amintim aici că:

SPICUIRI FILOCALICE

DESPRE VISURI ŞI VEDENII

„Trebuie să cercetăm cum întipăresc dracii nălucirile cele din somn în mintea noastră şi-i dau o anumită formă. Una ca aceasta obişnuieşte să se întâmple minții, fie privind prin ochi, fie auzind prin auz, fie printr-o simțire oarecare, sau fie prin amintire, care întipăreşte în minte, mişcându-le, cele ce le-a agonisit prin mijlocirea trupului. Deci dracii, mi se pare, răscolind amintirea o întipăresc în cuget. Căci organele trupului stau în nelucrare, ținute de somn. Dar iarăşi, trebuie să cercetăm cum răscolesc amintirea? Sau poate prin patimi? Aşa trebuie să fie, deoarece cei curați şi nepătimaşi nu mai pățesc una ca aceasta. Este însă şi o mişcare simplă a amintirii, stârnită de noi sau de sfintele Puteri. Prin ea vorbim şi petrecem cu Sfinții. Să fim însă cu atenție. Căci chipurile pe care sufletul, împreună cu trupul, le primeşte întru sine, amintirea le mişcă fără să se mai ajute de trup. Aceasta se vede din faptul că adesea pătimim una ca aceasta şi în somn, când trupul se odihneşte."

(Evagrie Monahul, Filocalia I, Ed. Harisma, Bucureşti, 1993, p. 76)

„Visurile de cele mai multe ori nu sunt nimic altceva decât chipuri ale gândurilor, sau, precum am zis, batjocuri ale dracilor. Chiar dacă ni s-ar trimite vreodată de către bunătatea lui Dumnezeu vreo vedere şi n-am primi-o, nu s-ar supăra pentru aceasta preadoritul Domn Iisus pe noi. Căci ştie că facem aceasta pentru vicleşugurile dracilor. Desigur, deosebirea arătată mai înainte este precisă. Dar se întâmplă că sufletul, întinându-se pe nesimțite, din pricină că, furat de vreun gând (lucru de care cred că nimeni nu e cruțat), nu mai poate distinge precis şi crede celor care nu sunt bune, ca şi cum ar fi bune."

(Diadoh al Foticeii, Filocalia I, Ed. Harisma, Bucureşti, 1993, p. 430)

„Vezi să nu te amăgească dracii cei răi prin vreo vedenie, ci fii cu grijă, întorcându-te la rugăciune; şi cheamă pe Dumnezeu, ca dacă este vedenia de la El, El să te lumineze, iar de nu, să alunge în grabă pe amăgitorul. Şi îndrăzneşte, că nu vor putea sta câinii, când tu stărui cu înfocare în convorbirea cu Dumnezeu. Căci îndată vor fi alungați departe cu ajutorul lui Dumnezeu, fiind bătuți în chip nevăzut şi nearătat."

(Evagrie Monahul, Filocalia I, Ed. Harisma, Bucureşti, 1993, p. 118)

– Unirea de la 1859 a fost stabilită la Paris în 1856 de mai marii puterilor de la acea vreme;

– Unirea de la 1 Decembrie 1918 s-a înfăptuit pe fondul prăbuşirii imperiilor țarist, german şi austro-ungar şi acceptării dreptului popoarelor la autodeterminare;

– instalarea şi apoi căderea, după aproape 45 de ani, a comunismului, ne-au fost impuse din afară;

– intrarea României în U.E. şi NATO (deşi a fost dorința noastră), a fost stabilită tot din afară. Astăzi constatăm că nu mai putem lua nici o măsură internă potrivită cu interesul nostru, fără acordul Bruxelles-lui, al FMI, NATO etc.;

– istoria care se predă astăzi în şcoli nu mai este străbătută de acea componentă puternică a sentimentelor naționale. O parte din mass-media şi unii formatori de opinie propovăduiesc cu sârg ideea ruperii de trecut. Nu mai e ,,cool", nu mai e ,,trendy" să cunoşti ce-a fost în trecutul neamului tău. Interesează numai viitorul. Vedem că astăzi, nu numai la noi, există un puternic curent ca generațiile tinere să fie obişnuite să privească numai spre viitor. Trecutul să rămână pentru istorici.

Toată experiența umană arată însă că nu poți face ceva trainic, ceva care să dăinuie, dacă nu ai permanent în atenție ce s-a întâmplat în trecut. Istoria se repetă, în alte forme, cu alte mijloace şi numai cei care au o adâncă cunoaştere a trecutului pot să evite marile greşeli, marile capcane în care o nație poate fi împinsă sau atrasă. Un om care nu cunoaşte trecutul neamului său este un om manipulabil, uşor de dus în direcția dorită de cei interesați, este un om-plastilină. Coloana vertebrală, demnitatea, onoarea şi puterea ți-o dau un Constantin Brâncoveanu, un Mihai Viteazul, un Ştefan cel Mare, un Alexandru Ioan Cuza, un Costache Negri, un Constantin Muşat, un Gh. Donici, un Ion Antonescu, un Dinu Giurescu, un Bogdan Aurescu şi mulți, mulți alții ca ei.

Iată de ce cred că tineretul trebuie ajutat să cunoască istoria neamului din care face parte, pentru că numai astfel va fi mai pregătit în a face alegeri de viață în propriul lui interes, dar şi în interesul țării, şi nu va putea fi dus ca o turmă fără judecată într-o direcție greşită.

Noi cu toții, tineri şi bătrâni, trebuie să fim conştienți că numai UNIȚI putem rezista în această lume atât de complexă şi imprevizibilă. Exemplul luptei şi sacrificiului dat de cei care au realizat Unirea de la 1859 şi de la 1 Decembrie 1918 trebuie să ne fie icoană sfântă pe care să o prețuim şi s-o dăm cu generozitate sufletelor copiilor noştri.

Să nu uităm că TRECUTUL este rădăcina adâncă şi trainică a neamului nostru românesc şi că din el ne tragem seva puterii, onoarei şi demnității zilelor de azi şi viitoare. Pentru ca această rădăcină să nu moară, ea trebuie hrănită de generațiile prezente şi viitoare cu recunoştință şi prețuire. Cred aşadar că toți cei cu simțire românească avem datoria să cultivăm în familiile noastre, în şcoală (mai ales), în mass-media, în biserică, dragostea de trecutul nostru adevărat, cu luminile şi umbrele lui, şi să hrănim astfel rădăcinile neamului nostru.

Credința mea este că politicienii şi toți cei care ocupă vremelnic demnități publice au datoria de a nu schimba, prin deciziile lor sau prin lipsa de acțiune, sensul istoric pentru care s-a vărsat atâta sânge, acela de a fi UNIȚI teritorial şi nu numai.

OCROTEŞTE-I, DOAMNE, PE ROMÂNI!

Lăsați copiii să vorbească…

(urmare din p. 1)

nenumărate întrebări: de ce face Mântuitorul această asociere: copiii – împărăția cerurilor? Ce vrea să transmită? Sună această zicere a Domnului ca o poruncă sau este doar un sfat, un îndemn? Sau nu cumva ne arată o cale spre Împărăție? Pot fi copiii modele pentru cei ce vor să fie desăvârșiți și să dobândească mântuirea, împărăția cerurilor?

Desigur că toate răspunsurile la aceste întrebări pornesc de la premisele nevinovăției, a curăției și a nerăutății pruncilor. Ştim, iarăşi, că Dumnezeu iubeşte foarte mult curăţenia, virtutea, nevinovăția şi că, la fel de mult, urăşte păcatul. Aceasta înseamnă că în împărăția cerurilor intră doar ceea ce Dumnezeu iubeşte! De aceea, copiii ne sunt dați ca modele, în primul rând, de nevinovăție şi curăţenie. Mintea copiilor este curată, gândirea lor este nevinovată, simplă, directă, sinceră, îngerească deseori… Toate acestea sunt, fără îndoială, consecință a lipsei păcatului.

Pentru creştinul care vrea mântuirea şi luptă pentru ea, modelul poate fi copilul nevinovat, copilul curat, copilul neîmpătimit. Logica acestui enunț ne conduce către concluzia că, pentru a avea „şansa" împărăției, trebuie să ajungem la deşelenirea şi debarasarea, în primul rând, a minții de tot ceea ce înseamnă păcat şi răutate, apoi zidirea şi trăirea vieții pe fundamentul nevinovăției şi curăţeniei sufleteşti a pruncilor. Cu alte cuvinte, dorind mântuirea, împărăția, sfințenia, jertfa şi strădania noastră pot fi întoarcerea spre „copilăria" sufletului curat, sincer şi nevinovat. Mântuitorul rosteşte foarte clar imperativul acestei întoarceri: „Adevărat zic vouă, de nu vă veți întoarce şi de nu veți fi precum pruncii, nu veți intra în împărăția cerurilor" (Matei XVIII, 13). Altfel spus, altă cale nu există, fără numai această schimbare de sens a vieţuirii noastre dinspre povara greşelilor şi a vinovăției către „retrăirea" copilăriei curate. „Fiți copii cu nerăutatea…" ne îndeamnă şi Sfântul Apostol Pavel (I Corinteni XIV, 20) .

Pentru a veni în sprijinul şi pentru o mai bună înțelegere a celor afirmate pâna aici, dar şi ca dovadă sau exemplificare, vom lăsa copiii să vorbească (poate, de multe ori, o fac mai bine decât noi) şi să ne uimească prin felul în care înțeleg şi exprimă lucrurile, noțiunile, adevărurile; de multe ori mai sincer, mai curat, mai direct, mai îngeresc sau mai „divin"… Şi, iată, ce spun, uneori, copiii (nu „lucruri trăznite" precum la o oarecare emisiune TV, ci „vorbe divine"…):

- „Călugării şi-au făcut meserie din rugat pentru că ei au văzut că nu poate să existe meserie mai frumoasă decât să vorbeşti tot timpul cu Dumnezeu." (9 ani)

- „Biserica e sfântă şi rămâne sfântă chiar dacă intră în ea mulți păcătoşi, că biserica de aia e făcută, ca păcătoşii care intră să-şi facă acolo antene pentru Dumnezeu." (12 ani)

- „Dumnezeu Se înțelege mai uşor cu copiii mici, că cei mici au suflet mai încăpător. La oamenii mari e o înghesuială de rele ca nici n-ai unde să stai." (10 ani)

- „Biserica nu iubeşte plăcerea, că plăcerea îți aduce să spui mereu că mai vrei, pe când mulțumirea îți aduce să spui că-ți ajunge." (9 ani)

- „Îngerii nu ne spun cum e în Rai, de unde sunt ei, că atunci când mori e ca un fel de ziua ta şi primeşti cadou Raiul şi ei nu pot spune dinainte cum arată cadoul pe care îl primeşti pentru că strică toată ziua." (10 ani)

- „Nu e bine să stai cu păcatul în tine, trebuie să fugi la spovedit, ca păcatul din tine să nu facă pui de păcate." (10 ani)

- „Preoții vin în casele oamenilor înainte de Paşte şi Crăciun ca să sfințească toate camerele, că le curăță cu aghiazma care e un foarte bun detergent împotriva dracilor." (11 ani)

- „Postim ca să nu ne mai gândim numai la gusturi de mâncare şi să ne mai gândim şi la gustul de Dumnezeu." (11 ani)

- „Cei care nu-L găsesc pe Dumnezeu sunt cei care Îl caută din interes." (12 ani)

- „Milostivul e rar că mila n-o găseşti pe toate drumurile, deoarece ea trebuie cultivată." (14 ani)

- „Altarul este partea din biserică unde preotul vorbeşte între patru ochi cu Dumnezeu." (10 ani)

- „Unii oameni nu putrezesc după ce mor, pentru că trupurile lor au fost băgate în pământ cu cerul în ei." (13 ani)

- „Sfinții au aureola rotundă şi nu pătrată ca să nu facă vreun rău nici măcar din greşeală – că poate cine ştie, când se ridică la cer, să nu înțepe cu vreun colț o pasăre în zbor." (13 ani)

- „Oamenii care cred în Dumnezeu se dezvoltă mai repede decât ceilalți oameni, pentru că ei ajung să-şi dezvolte esențialul." (15 ani)

- „Ne dăm seama că Dumnezeu îi iubeşte pe toți oamenii la fel, că dacă te desparți de El şi mai târziu te întorci la El, nu ține supărare şi te ajută la fel ca şi pe cei care au fost tot timpul cu El." (11 ani)

- „Inima bate, bate până se stinge, că inima este ca lumânarea şi dacă tu crezi în Dumnezeu, el ți-o aprinde din nou în Cer." (9 ani)

- „Dacă cineva ar insista la uşa mea să-mi schimb religia, aş zice că nu pot, pentru că ar fi ca şi când mi-ar cere să-mi schimb părinții." (9 ani)*

În fața unor astfel de cuvinte, nu putem rămâne decât uimiți, fascinați şi parcă înțelegem mult mai bine vorbele minunate ale Mântuitorului: „Lăsați copiii şi nu-i opriți să vină la Mine…" Iar înțelegând, să dorim mereu a redeveni copii…, iar dacă suntem în preajma lor, în companie sau comuniune cu ei, să rostim îndemnul: „Lăsați copiii să vorbească…"

---

*Text publicat pe site-ul **Biserica.org – Discussion Groups**, autor Constantin Alecse,administrator site

„CĂ VĂZURĂ OCHII MEI...”

(urmare din p. 1)

Potrivit Legii lui Moise, pruncii născuți erau duşi la Templu la împlinirea acestor patruzeci de zile, lucru care avea o îndoită însemnătate.

Mai întâi, mama copilului era datoare să aducă jertfă pentru curățirea ei trupească.

Iar în al doilea rând, după aceeaşi Lege, la patruzeci de zile, mama primului născut de parte bărbătească trebuia să aducă copilul la Templu şi să-l închine lui Dumnezeu ca acesta să slujească la Templu. Aceasta era ca o aducere aminte că Dumnezeu a salvat pe primii născuți de parte bărbătească ai evreilor, iar pe cei ai egiptenilor i-a ucis întrucât Faraon nu a voit să elibereze pe evrei din robia egipteană.

Mai târziu, s-a rânduit ca să slujească lui Dumnezeu numai cei din seminția lui Levi, împlinind serviciul preoțesc. Astfel, cei întâi născuți de parte bărbătească erau scutiți să slujească lui Dumnezeu, aducându-se pentru aceasta jertfă de răscumpărare.

Acestei Legi se supune şi Maica Domnului şi bătrânul Iosif.

„Fecioara având pântece primitor de Dumnezeu, a venit la biserică, ținând în mâna sa pe dumnezeiescul Prunc Iisus Hristos şi plecând genunchii înaintea Domnului a grăit: «O, Părinte Preaveşnice, Acesta este Fiul Tău, pe Care L-ai trimis să Se întrupeze dintru mine pentru mântuirea oamenilor. Acesta este Rodul pântecelui meu zămislit întru mine prin Duhul Tău cel Sfânt. Acesta este întâiul meu născut. Primeşte Cuvântul Tău Cel Întrupat dintru mine, primeşte de la mine pe Fiul Tău, pe care Ți-l aduc, ca prin Trupul şi Sângele Lui, primit de la mine, să răscumpere neamul omenesc.» (Proloage)

Maica lui Dumnezeu se minunează zicând: „Cum, fiind mamă, am rămas Fecioară? Cum să Te numesc pe Tine Fiul meu? Dacă Te numesc om, văd că eşti mai presus decât omul, fecioria mea păstrând-o nestricată, pentru că zămislirea Ta a fost Dumnezeiască. Dacă Te numesc Dumnezeu văd că întru toate eşti asemenea omului, afară de păcat. Pentru aceasta Te propovăduiesc pe Tine Dumnezeu adevărat şi om adevărat.“ (Acatistul Întâmpinării).

Prin împlinirea acestei Legi „Mântuitorul Se face liber în fața Legii şi Se pregăteşte astfel să lucreze ca Mântuitor al lumii, din mijlocul poporului şi în numele tuturor popoarelor din lume, slobozind pe oameni dintr-o robie mult mai grea, din robia păcatului, robie din care Legea veche însăşi nu putea să elibereze pe oameni. Şi această

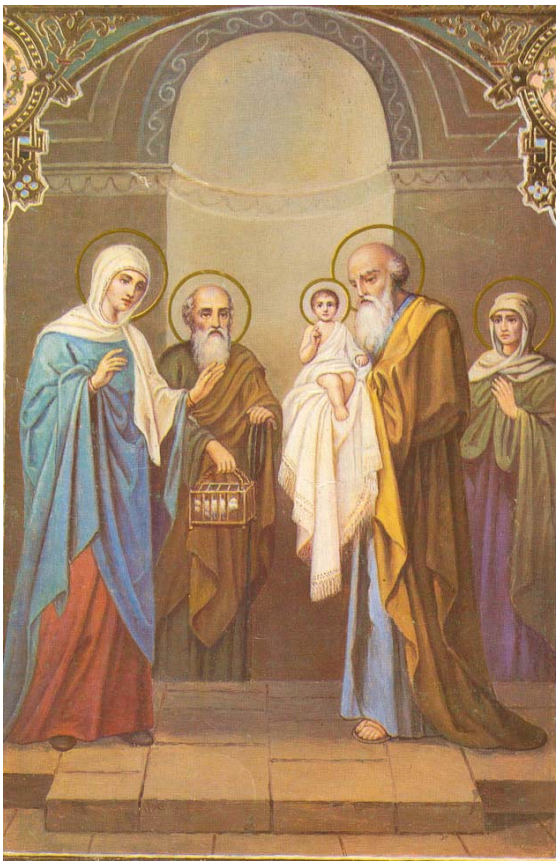

putere nouă de mântuire, mai tare decât Legea, este puterea jertfei Mântuitorului Iisus pe Cruce, pentru a împăca pe oameni cu Dumnezeu”.

„Astfel, Iisus este puterea cea mare de mântuire a lumii. El este lumina tuturor neamurilor. El este slava lui Israel cel vechi şi al celui nou. Astăzi se întâlnesc în Templu ***Legea veche a slovei cu Legea cea nouă a Duhului*** prin glasul bătrânului Simeon.” (Proloage)

Tot astăzi mai cinstim şi ziua când bătrânul Simeon, îndemnat de Duhul Sfânt, a venit şi el la Templu, unde i s-a împlinit, mai înainte de moarte, aşteptarea de a-L vedea cu ochii lui pe Mesia cel proorocit de profeți. Astfel i se împlineşte făgăduința. Iar prin vederea Pruncului Iisus, el a văzut cu ochii lui „noua putere de mântuire pe care Dumnezeu a dăruit-o lumii, puterea de mântuire fără margini *a credinței în Hristos* care este mai tare decât puterea Legii vechi.

Astfel, Mântuitorul împlineşte porunca Legii vechi, în numele nostru al tuturor, ca să ne facă pe noi pe toți liberi față de Legea veche, dar totodată ne cheamă să primim Legea cea nouă pe care o aduce El, ca putere de mântuire prin credința în El, care credință este mai tare decât Legea veche, puterea de mântuire a tuturor popoarelor.” (Proloage)

Această veste bună este darul cel mai de preț pe care-l aduce sărbătoarea „Întâmpinării Domnului”. Este, ca şi cum am zice împreună cu bătrânul Simeon, „ochii mei Stăpâne, au văzut mântuirea Ta, pe care ai gătit-o pentru toate neamurile.” (Luca 2, 29)

Tot acum mai vedem cum bătrânul Simeon prooroceşte suferința prin care va trece Maica Domnului, atunci când Iisus va fi răstignit: „Încă şi prin sufletul tău va pătrunde sabia”.

Tot astăzi vedem pe proorocița Ana, acea văduvă care, văzându-L pe Prunc îmbrăcat în trup omenesc, a zis: „Acesta plângerea noastră o va preface în bucurie. Acesta va deschide iarăşi, la toți credincioşii, uşile Raiului, cele de demult închise prin neascultarea strămoşilor Adam şi Eva.”

Această proorociță Ana nu se depărta de la Templu, slujind ziua şi noaptea lui Dumnezeu, în post şi rugăciune.

Deci şi noi fraților, să urmăm acestei văduve, pentru că Biserica este „casa lui Dumnezeu”, poartă către cer şi locul de rugăciune unde ne întâlnim cu El.

În Biserică stă în fața noastră Sfânta Masă din Sfântul Altar, unde se află efectiv prezent Hristos prin Sfânta Împărtăşanie, care este Trupul şi Sângele Mielului lui Dumnezeu Care S-a jertfit pentru toată lumea şi S-a prefăcut în Dumnezeiască mâncare.

Să întâmpinăm şi noi, precum bătrânul Simeon, pe Domnul. Şi precum el L-a purtat în brațe, noi să-L purtăm în însăşi ființa noastră atunci când ne împărtăşim cu Sfintele Taine. Şi aceasta, cât mai des.

Preot Drd. Daniel NICHITA

Despre viața în Hristos

Inspirat de perioada în care ne aflăm, pregătitoare a Sfântului şi Marelui Post al Paştilor, m-am gândit că este foarte nimerit să vorbim despre viața în Hristos, ca drum şi țintă în urcuşul nostru spiritual. Aceasta se manifestă prin realizarea sfințeniei fiecărui credincios, în calitatea sa de mădular viu al Bisericii, prin sălăşluirea lui Hristos, prin puterea Duhului Sfânt (II Corinteni 1, 12). Aceasta implică unirea cu Hristos, realizată printr-un efort ascetic neîntrerupt, astfel încât viața în Hristos poate fi definită ca ,,lucrarea care porneşte de la Dumnezeu, din partea noastră adăugându-se […] numai dorința de împreună-lucrare."[1]. Dacă am folosi limbajul patristic, ar trebui să examinăm concepția despre om a Sfinților Părinți conform căreia adevărata viață creştină are ca unică țintă actualizarea chipului lui Dumnezeu în om, chip slăbănogit de păcat şi dobândirea apoi a asemănării cu El, posibilitate oferită prin opera mântuitoare a Fiului lui Dumnezeu Întrupat. Iată ce spune Sfântul Isaac Sirul în legătură cu acestea: ,,Tu [omule!] eşti cu adevărat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, iar cel ce se smereşte şi se micşorează pe sine în toate, adică se dezbracă pentru Dumnezeu, e îmbrăcat de El cu veşmântul nestricăciunii şi al slavei."[2]

Omul, trup şi suflet, devine ,,biserică a lui Dumnezeu, împodobită cu toate faptele bune şi cinstite unde Hristos doreşte să Se sălăşluiască."[3] Sfântul Ioan Gură de Aur subliniază acelaşi lucru în amplele sale exegeze la Cartea Genezei: ,,După cum cuvântul «chip» înseamnă stăpânire, tot aşa, cuvântul «asemănare» înseamnă ca noi să ajungem, atât cât ne stă în puterea omenească, asemenea lui Dumnezeu în ce priveşte bunătatea, blândețea, virtutea, precum zice şi Hristos: «Fiți asemenea Tatălui vostru, Celui din ceruri.» (Matei 5, 45)"[4] energiilor Sf. Duh,"[5]care lucrează în sufletul credinciosului şi-l transformă pe acesta, sfințindu-l.

Părintele Dumitru Stăniloae, vorbind despre relația dintre natură şi har la Sfântul Maxim Mărturisitorul, subliniază că adevărata viață în Hristos este de fapt o permanentă mişcare şi înaintare a omului spre Dumnezeu, prin stăruință şi efort îndelungat. ,,Creatura poate face acest lucru datorită faptului că e înzestrată nu numai simplu cu voință naturală, ci şi cu voința deliberativă (libertate de a alege), […] încât îşi poate îndrepta, prin voința sa, mişcarea şi într-un mod contrar firii, spre altceva decât spre adevărata ei țintă."[6]

Intitulându-şi unul din tratatele sale teologice chiar astfel, „Despre viața în Hristos", teologul bizantin Nicolae Cabasila o defineşte ca sfințenie, dobândită prin Sfintele Taine, căci „datorită Tainelor – care vestesc moartea şi îngroparea Domnului – ne naştem la viața duhovnicească, cu ajutorul lor creştem în ea şi ajungem să ne unim în chip minunat cu Însuşi Mântuitorul nostru."[7] Sfintele Taine nu sunt însă separate de viața ascetică, în concepția autorului, ci acesta vrea să indice faptul că nu putem avea *o experiență spirituală ortodoxă* fără *intrarea în Biserică, prin Sfintele Taine,* şi fără *adâncirea continuă* a harului lor în ființa noastră.

Mântuirea, lucru cel mai de preț pentru orice credincios, se dobândeşte tocmai prin viețuirea cu Hristos prin Sfintele Taine (I Ioan 2, 6), în lipsa cărora nu de puține ori simțim nimicnicia trăirii în afară de El. Sfântul Apostol Pavel formulează acest adevăr, folosind un concept cu mare răsunet în lumea creştină, anume expresia ,,zidirea trupului tainic al lui Hristos" (Efeseni 4, 12), adică Biserica, format din mădularele sale. Prin participarea la viața cultică (slujbele Bisericii) se formează un mod de viață specific oricărui creştin autentic, expresie ce desemnează credincioşia față de Dumnezeu, nevinovăția, simplitatea şi lipsa oricărei tulburări. Contrariul acestora este duplicitatea, fățărnicia ,,care se naşte în oameni când țin în adâncul sufletului ură, iar fața lor e colorată de dragoste, ca şi stâncile din mare care, acoperite de puțină apă, sunt pentru corăbierii care nu se feresc de ele un rău neprevăzut."[8]

În acest scop, viața sacramentală îndreaptă apoi atenția credincioşilor asupra unor subiecte de maximă importanță pentru existența acestora dintre care amintim crearea omului după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, încălcarea poruncii şi apoi pedeapsa pentru păcat, nostalgia comuniunii directe cu Creatorul, făgăduința trimiterii unui Mântuitor, venirea Acestuia, activitatea Sa. Prin toate acestea, viața sacramentală reuşeşte să lege poporul lui Dumnezeu de Biserică, cu toate că esența religiei creştine nu se reduce la cult, manifestare doar exterioară a aspectului ei tainic.[9]

Descoperim apoi în Biserică legătura dintre viața de rugăciune şi slujirea aproapelui ca întruchipare a acesteia. A ajuta pe alții în numele lui Hristos şi a-L face astfel lucrător prin noi față de aproapele nostru reprezintă modelul desăvârşit de rugăciune. Această întrepătrundere conferă Bisericii lui Hristos cele două dimensiuni fundamentale: verticală şi orizontală, dreptmăritoare şi misionar-filantropică în acelaşi timp. Următori ai primilor creştini care aduceau la întâlnirile comune nu numai materiile liturgice, ci şi o parte din averea lor, este necesar ca manifestările externe ale credinței noastre, cultul, în general, să le folosim pentru sensibilizarea față de cei care au nevoie de sprijinul Bisericii. ,,Cea mai plăcută cinste pentru Cel pe Care Îl cinstim este să-L cinstim aşa cum vrea El, nu cum socotim noi. Dumnezeu

(continuare în p. 18)

Preot Petru RONCEA

Un sărac la cina fariseului

Într-una din cuvântările Sale, Mântuitorul a vorbit odată despre o cină pe care un fariseu bogat a făcut-o într-o sâmbătă, chemându-l la sine şi pe Iisus (Luca 14, 16-24). Şi acolo erau oaspeţi de seamă, oameni care locuiau în acele locuri şi Mântuitorul începu să le spună acestora: Nu căutaţi locurile dintâi ca nu cumva stăpânul casei să-ţi zică: Prietene, am un invitat de onoare! Te rog treci mai în spate ca să meargă acesta mai în faţă. Atunci va fi o ruşine pentru tine care te-ai înghesuit la un loc din faţă, trebuind să cedezi locul altuia mai de cinste decât tine.

Mântuitorul înţelege că mai mare decât omul bogat este mai degrabă cel bolnav ori sărac care are mai multă trecere înaintea Lui. Fariseul care invitase pe Iisus la cină a avut ocazia să invite şi un sărac la cina lui, dar n-a făcut-o. La uşa fariseului era un bolnav de idropică, un om care avea apă în ţesuturile sale, iar Mântuitorul îl vindecă de boala lui mai înainte de a intra în casa fariseului. Şi fariseul a separat la uşa lui pe invitaţi. L-a invitat pe Hristos, dar pe sărac l-a lăsat afară, pe bolnavul acesta vindecat care în starea în care se afla avea nevoie atât de mult de mâncare şi de mângâiere duhovnicească. Şi fariseul nu l-a invitat şi pe el înăuntru să stea la masă cu el, pentru că avea oaspeţi deosebiţi, oaspeţi de seamă din Ierusalim şi nu-şi putea permite să strice atmosfera cu un sărăntoc, un murdar care era la uşa lui şi care nici nu se gândea să stea la masă la acest fariseu bogat, deşi fiind bolnav era şi flămând, ci pentru ca să se întâlnească cu Hristos. Pe Domnul L-a şi întâlnit şi a fost şi vindecat de El.

Unul dintre cei care stătea acolo la masă, văzând pe Hristos că vorbeşte despre cina din Împărăţia Cerurilor, ca unii care credeau că ei ca oamenii înstăriţi şi împlinitori ai legii vor moşteni această împărăţie, exclamă: Fericiţi cel ce va prânzi în împărăţia lui Dumnezeu! Fariseii asta şi credeau, că ei sunt membrii de drept şi participanţii la ospăţul Împărăţiei cereşti. Atunci Mântuitorul a început să spună o parabolă, o pildă, ca să înţeleagă cei din faţă cât de greu e să moşteneşti această Împărăţie şi că cei bogaţi şi cei căzuţi în patimi nu vor putea intra acolo. Şi începu pilda aceasta: Un om bogat a făcut o cină mare şi a chemat mai înainte pe mulţi la masa lui. Era obiceiul în Ierusalim ca atunci când cineva face un ospăţ, cu mai multă vreme înainte să anunţe pe oaspeţii săi: Voi face praznic în cutare zi! Să veniţi la praznic! Ca oamenii să se pregătească, cu hainele curate, să se pregătească ei înşişi spălându-se şi aşa mai departe. Poate şi cu cadouri pe care să le aducă stăpânului care dădea masa. Iar înainte de ceasul ospăţului a trimis iar slugile să spună celor invitaţi mai înainte că toate sunt gata, să vină la masă. Şi când a trimis slugile, au început oamenii să se scuze. Unul a spus: Mi-am luat pământ şi nu pot veni. Erau acolo împreună cu fariseul mari latifundiari, oameni care aveau pământuri întinse, care n-aveau timp de a merge la ospăţul cuiva. N-aveau timp fizic pentru că trebuiau să se ocupe de pământul lor cel mult pe care-l aveau. Între cei invitaţi la masa fariseului bogat erau şi astfel de oameni, de aceea Mântuitorul începe cu scuza unora ca aceştia, mari latifundiari care au spus slugilor: Nu putem veni!

Altul au spus: Mi-am luat cinci perechi de boi şi trebuie să mă duc să-i încerc! Nu pot veni! Cu toate că ziua ospăţului era sâmbăta, zi de odihnă la evrei când n-aveau voie să facă lucrul acesta, să-şi încerce boii, precum nu avea nici cel care avea mari pământuri să meargă şi să le vadă măcar. Dar ei încălcau sâmbăta, încălcau ziua de odihnă mergând să-şi încerce boii pe care îi cumpăraseră. Şi de obicei în Ţara Sfântă în acea vreme mari moşieri care aveau pământuri, mari latifundiari, aveau atât încât să le trebuiască două perechi de boi să are cu ei, să le ajungă, dar acesta era mult mai bogat decât toţi ceilalţi şi îşi cumpărase cinci perechi de boi. Şi dintre aceştia erau la masa fariseului. Iată-l şi pe acesta refuzând invitaţia: Nu pot veni!

Un altul a zis: Mi-am luat femeie, nu pot veni! Femeia, în înţelesul patristic al Evangheliei, înseamnă pofta trupească de care suntem legaţi. Omul a refuzat să vină nu neapărat că avea femeie şi trebuia să aibă grijă de ea să nu i-o fure altcineva în lipsa lui, ci era legat de cele trupeşti, motiv pentru care nu putea să fie părtaş ospăţului ceresc al Împărăţiei lui Dumnezeu. Şi au venit slugile la stăpânul lor şi i-au zis: Doamne, i-am invitat şi toţi s-au scuzat! Atunci s-a mâniat stăpânul slugilor şi a trimis slugile pe la garduri, pe la uliţi, să aducă pe toţi săracii, pe toţi bolnavii, pe toţi necredincioşii. Vedeţi, fariseul, care era gazda cinei, a zis: Ce vorbeşte acesta? Nu cumva vrea să mă oblige pe mine să-l chem pe bolnavul de la poartă la masă? Hristos chiar asta şi vroia să facă fariseul. Şi continuă parabola zicând că slugile au mers să aducă la ospăţ pe toţi care erau în piaţă bolnavi. Şi încă mai fiind loc, stăpânul a zis: Mergeţi la uliţe şi la garduri şi pe toţi cei care stau degeaba siliţi-i să intre pentru ca să se umple masa mea. Şi încheie cutremurător pentru cei care erau de faţă la ospăţul fariseului: Adevărat vă spun vouă că nimeni din cei chemaţi nu va gusta din cina Mea.

Cuvântul Mântuitorului vorbeşte despre mântuirea sufletului nostru şi parabola aceasta priveşte lucrarea mântuitoare a lui Hristos. Această invitaţie ne-o face nouă tuturor la comuniunea cu El. În parabola fiului risipitor se spune că tatăl a tăiat un viţel îngrăşat şi l-a pus pe masa ospăţului, de bucuria întoarcerii fiului său. Mântuitorul dorea să ne arate comuniunea noastră veşnică cu El hrănindu-ne cu trupul Lui, căci viţelul cel gras este icoana Mântuitorului Care Se jertfeşte, Se dăruieşte lumii spre hrană veşnică. Fariseii din casa acestui bogat care a făcut cina şi care credeau că vor moşteni Împărăţia Cerurilor s-au văzut rând pe rând identificaţi ca păcătoşi şi că nu puteau să acceadă la această împărăţie. Foarte mulţi dintre ei erau mari latifundiari, bogaţi legaţi de pământul lor. Alţii erau atât de lacomi încât erau legaţi mai mult de lucrurile pământeşti agonisind

mai mult decât le trebuia. Iar alții erau senzuali, erau desfrânați cu alte cuvinte. De aceea Mântuitorul le-a spus că foarte greu oamenii vor putea să intre în Împărăția Cerurilor.

Domnul Iisus Hristos zice pilda aceasta ca să înțelegem cât de greu e pentru noi, oamenii, deşi ne pregătim oarecum pentru mântuire, să ajungem să câştigăm Împărăția Cerurilor! Căci cunoaşterea lui Hristos înseamnă smerenie, înseamnă coborâre, înseamnă iertare, înseamnă iubire, ceea ce fariseii care erau în casa acestui om nu le aveau şi asta se vedea din faptul că săracul stătea la uşa casei şi lor nu le păsa. O, Hristos este săracul istoriei Care, în altă parte, avea nevoie să fie spălat pe picioare. Şi fariseul Simon nu l-a spălat picioarele. Avea nevoie să fie sărutat ca Unul Care venise pentru mântuirea lumii. Şi nu L-a sărutat fariseul în casa căruia a venit. Nici n-a luat ştergarul să-l ştearagă picioarele şi aşa mai departe. Ba dimpotrivă, poporul care trebuia să-L primească cu bucurie pe Mesia L-a dat la moarte pe Domnul Slavei şi L-a răstignit pe cruce. Au strigat atunci şi copiii, şi părinții şi toți ai lui Israel: Răstigneşte-L! Răstigneşte-L pe acest Sărac, pe acest Înşelător de care n-avem nevoie să ne intre în casă.

Pilda cu Cina cea mare ne este semnal de alarmă: chemare la smerenie şi la iubire de frați, la iubire între noi. Să putem să facem părtaşi ospățului şi iubirii inimii noastre pe toți semenii noştri, neuitând vreodată că Hristos este Acela care are nevoie de dragostea noastră, de iubirea noastră, de pâinea noastră, de paharul nostru de apă, de dragostea noastră. Dumnezeu, Care a creat veacurile, a venit printre noi prin Întruparea Sa. Şi vrea ca să ne reaşeze în trupul Lui întru împlinirea Împărăției Cereşti.

Căci precum moara, câtă vreme e mişcată de apă, nu se poate opri de la sine, dar stă în puterea morarului să macine grâu sau neghină, tot aşa şi cugetarea noastră, fiind mereu în mişcare, nu poate sta fără gânduri, dar stă în puterea noastră să gândim cele duhovniceşti sau cele trupeşti. *(Casian Romanul, Filocalia I, Ed. Harisma, Bucureşti, 1993, p. 167)*

De aceea chiar de la început nu trebuie să se lase trecere spre cugetare nălucirilor, care obişnuiesc să vateme gândul, precum nu trebuie lăsată cugetarea să coboare în Egipt, căci de acolo este dusă cu sila la Asirieni. Cu alte cuvinte, dacă cugetarea a coborât în întunericul gândurilor necurate (căci acesta e Egiptul), e dusă la lucru cu sila şi fără să vrea de către patimi. *(Nil Ascetul, Filocalia I, Ed. Harisma, Bucureşti, 1993, p. 235)*

Despre viața în Hristos

(urmare din p. 16)

nu are nevoie de vase de aur, ci de suflete de aur."[10]

Oricare ar fi epoca şi condițiile în care trăieşte, creştinul ortodox va avea conştiința că, intrând în Biserică, va găsi cerul coborât pe pământ, Împărăția lui Dumnezeu actualizată, va şti că Hristos este acolo în comuniunea sacramentală cu Trupul şi Sângele Său, în Evanghelia citită de preot, în rugăciunile Bisericii.[11] La Sfânta Liturghie, în urma prezenței reale a lui Hristos în Sfânta Împărtăşanie, putem vorbi despre o adevărată evlavie la adresa ei, ca trăsătură fundamentală a spiritualității Bisericii Ortodoxe. În prezența lui Hristos, omul îşi depăşeşte condiția sa obişnuită, în primul rând prin căutarea unei curății interioare, prezentă deseori în scrierile biblice şi în tradiția patristică. ,,Să se cerceteze însă omul pe sine, şi aşa să mănânce din pâine şi să bea din pahar. Căci cel ce mănâncă şi bea cu nevrednicie, osândă îşi mănâncă şi bea, nesocotind trupul Domnului." (I Corinteni 11, 28-29), îndeamnă Sfântul Apostol Pavel. Urmărind desfăşurarea Sfintei Liturghii cu inima la Mântuitorul, la viața, învățătura şi jertfa Lui, credinciosul simte că se află în fața lui Dumnezeu şi a îngerilor, şi că ochii lor îi văd pe toți, buni şi răi.[12]

Totalitatea slujbelor religioase, care în perioada posturilor de peste ani se intensifică ca număr şi adâncime teologică, conferă Bisericii unitate, armonie, frumusețe, sfințenie, culminând cu iubirea față de toți membrii ei şi față de toți oamenii, exprimată prin nenumărate rugăciuni mulțumiri şi doxologii (I Timotei 2, 1). Textele sfintelor slujbe nu numai că rememorează evenimentele descoperirii de sine a lui Dumnezeu în transcendența şi istoricitatea lor, ci reprezintă în mod real prezența vie a Mântuitorului în viața fiecărui credincios,[13] cu alte cuvinte, viața în Hristos.

---

[1] Sf. Nicolae Cabasila, *Despre viața în Hristos*, Editura Anastasia, pag. 28.

[2] Sf. Isaac Sirul, *Cuvinte despre sfintele nevoințe*, în Filocalia, vol. X, Cuv. I, Bucureşti, 1981, pg. 56.

[3] Ibidem, pg. 34.

[4] Sf. Ioan Gură de Aur, *Omilii la Facere*, PSB 21, Omilia IX, 3, pg. 110.

[5] Paul Evdokimov, *Prezența Duhului Sfânt în tradiția ortodoxă*, Editura Anastasia, Bucureşti, 1995, pg. 118.

[6] Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, ,,*Natură şi har în teologia bizantină"*, în Ortodoxia, nr. 3, (XXVI) 1974, pg. 397.

[7] Sf. Nicolae Cabasila, *op. cit.*, pag. 29.

[8] Sf. Vasile cel Mare, Omilii şi Cuvântări, PSB 1, Serie Nouă, Omilia a XI a, Despre invidie, pg. 197

[9] Mrd. Ioan Bria, ,,*Aspectul dogmatic al Sf. Liturghii"*, în ,,Ortodoxia", IX (1957), pg. 407.

[10] Sf. Ioan Gură de Aur, *Omilii la Matei,* PSB 23, Omilia L, pg. 584.

[11] Jean Meyendorff, *Biserica Ortodoxă ieri şi azi*, Editura Anastasia, Bucureşti, 1996, pg. 237.

[12] Pr. Ilarion V. Felea, *Tâlcuirea Sf. Liturghii*, Editura Fundația Iustin Pârvu, Suceava, 2012, pg. 254.

[13] Pr. Prof. Gh. Petraru, *,,Evanghelizare şi mărturie creştină prin cult"*, în: Analele Ştiințifice ale Univ. Al. Ioan-Cuza-Iaşi, vol. 10, 2005, pg. 358.

recenzie

Conf. Univ. Dr. Ioan DĂNILĂ

Sinaia Moldovei, într-o carte de poveste

S-a dus vestea repede că Romulus-Dan Busnea, harnicul ziarist băcăuan, a scos o carte despre Slănic-Moldova, dar nu una oarecare, ci „Povestea unui colț de rai“, cum fericit îşi intitulează demersul editorial. Satisfacția a fost deplină pentru slăniceni, în primul rând, dar şi pentru cei din județul Bacău – ba chiar şi din afara acestuia –, de vreme ce după 30 de ani avem la îndemână o lucrare bine alcătuită şi documentată.

În 1981, Editura „Sport-Turism“ ne-a dat un „Mic îndreptar turistic şi medical – Slănic-Moldova“, redactat de dr. Romulus C. Busnea şi Yolanda Nicoară, după ce în anii ’30 Cleopatra Tăutu scrisese prima monografie a localității. Le-am parcurs pe toate trei şi se înțelege că apariția din 2011 de la „Ateneul scriitorilor“ este cea mai amplă şi în mare parte utilă. (Prin bunăvoința dnei prof. Maria Crețu, de la Colegiul Național „Vasile Alecsandri“, care a dat bibliotecii numele Cleopatrei Tăutu, am obținut pentru două zile cartea din 1935, iar în anii ’90, l-am căutat zadarnic pe medicul Romulus C. Busnea în Slănic-Moldova, pentru a-l intervieva. Din 24 ian. 1994, tatăl ziaristului de azi ne părăsise. Am cunoscut-o însă pe mama acestuia, care mi-a vorbit cu căldură şi emoție despre soțul ei.)

Motivația întemeierii acestei lucrări este, după cum mărturiseşte autorul în „Argument“, una sentimentală şi, depăşind-o repede, una atitudinală. Din respirația largă a frazei, din volutele proprii gazetarului de actualitate, ca şi din ornamentația discursului, deducem că avem în față cartea unui om de opinie puternică, productivă, interesat constant de bunul mers al vieții din urbea sa. Merită preluat de la Romulus-Dan Busnea patosul civic cu care îşi construieşte enunțurile, ceea ce mă face să cred că i-ar sta bine măcar între consilierii oraşului. Oricum, dacă aceştia nu-l consultă, ratează ocazia de a afla sugestii constructive pentru prezentul şi viitorul localității. Cartea este mai credincioasă stilului publicistic decât celui ştiințific, ceea ce o face plăcută lecturii într-o stațiune de odihnă şi tratament. Spicuim câteva (sub)capitole: „Slănic-Moldova, primul oraş verde din România independent energetic“ (am pus noi cratima din numele localității şi am suprimat virgula de după „România“); „Mari personalități ale vremii, în vizită la Slănic-Moldova“ şi „Povestea de dragoste a unei femei celebre şi corespondența ei amoroasă“ (două titluri incitante: care-s acele personalități şi cine-i celebra femeie?); „Al Doilea Război Mondial. Soarta României, discutată la Slănic-Moldova“, ca şi „Mărețele realizări ale culturii şi educației socialiste, zămislite la Slănic-Moldova“ (capitala țării în anii ’40 şi după 3-4 decenii a fost, se vede, oraşul-stațiune). Lui Nicolae Labiş i se alocă trei subcapitole, cuprinzând „mărturii tulburătoare“. (Le-am cunoscut şi eu pe

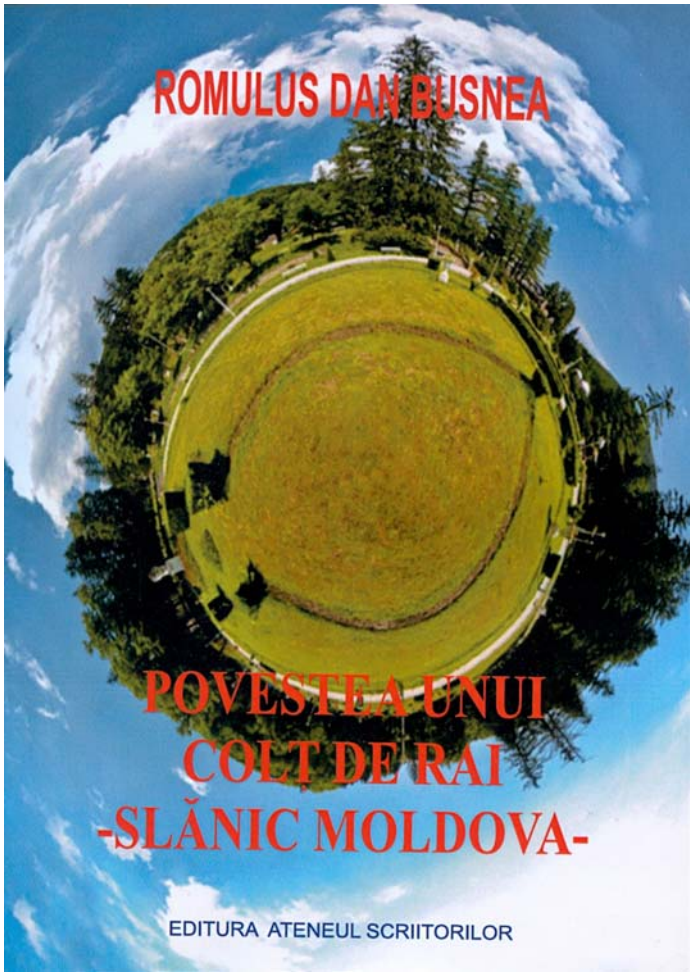

Adriana Cimponeriu şi Elena Enea, rudele poetului, care i-au lăsat lui Romulus-Dan Busnea un adevărat documentar psihologic.) Aproape 160 de pagini (din cele 442 câte are cartea) sunt rezervate „galeriei personalităților de ieri şi de azi din viața Slănicului“ – a căror semnalare este în parte motivată –, urmată de „şirul preoților ortodocşi şi romano-catolici, slujitori la Slănic-Moldova“.

Romulus-Dan Busnea este un ziarist pursânge. Cu o rară capacitate de a absorbi realul şi a-l converti în materie publicistică, cu entuziasmul celui ce descoperă un subiect fierbinte şi-l transmite operativ către ceilalți, dar şi cu forța de a aduna între coperte istoria unui loc mustind de viață nobilă, autorul reînvie tradiția reportajului românesc, întemeiat pe document şi îmbogățit de necesara verbalizare a unui subiect. O ediție viitoare se impune, măcar pentru o mai bună tehnoredactare şi organizare a materiei tipografice (alineate, fonturi etc.), precum şi pentru confruntarea datelor de pe wikipedia.ro cu adevăratele surse, cele scrise. Erorile de informare (Lucian Predescu, în „Enciclopedia României“, dă Bacăul ca loc de naştere al Cleopatrei Tăutu), vor fi îndreptate odată cu cele ortografice (Slănic-Moldova, nu *Slănic Moldova) şi de punctuație (multe, prea multe situații când biata virgulă este pusă rău ori lipseşte). Onest cum îl ştiu, Romulus-Dan Busnea va începe de mâine lucrul la ediția revăzută a unei monografii de care avem în continuare nevoie.

recenzie

Regăsire

„A vorbi de poet este ca şi cum ai striga într-o peşteră vastă…” Cu siguranță, arghezian spunând, „vorba” lui Valeriu Filimon, din *Epistole către Dan Sandu* nu i-a „supărat tăcerea” *Poetului* Dan Sandu, ba, dimpotrivă, credem că i-a revelat *Omului* cu acelaşi nume atotputernicia unei autentice prietenii.

Parcurgând cu neascunsă uimire rândurile bogate din cele 120 de epistole, constatăm că axioma unei corespondențe – reciprocitatea – lipseşte aproape cu desăvârşire. Însă această absență nu ştirbeşte cu niciun chip plinătatea trăirii lăuntrice a destinatarului din spatele acestor scrisori. Ecoul său se regăseşte în scrisorile ulterioare, care lasă loc să se întrevadă simțirea înaltă şi, adesea, obnubilată de apăsarea greutăților inerente ale existenței în care cele două ego-uri, om şi poet, se întrepătrund. Valoarea documentară a epistolelor, dar mai ales cea sufletească, sporeşte cu atât mai mult, cu cât ştim că Valeriu Filimon a fost coleg de promoție cu Nichita Stănescu, Matei Călinescu, Eugen Simion, împlinindu-şi vocația ulterior printr-o carieră universitară şi prin numeroase lucrări şi colaborări ştiințifice. Astfel, legătura autorului acestei colecții de rânduri mărturisitoare cu omul de cultură, Valeriu Filimon, capătă greutate şi profunzime.

Automistificarea, mai mult sau mai puțin voalată, din volumele anterioare ale lui Dan Sandu (*Herald în Talibania, Amintiri din Samsara, BT*) devine demistificare indirectă, prin imaginea-simbol care transpare dincolo de scrisorile-document. „Poezia, Dănuțule, e un alfabet inventat”, spune expeditorul, nu întâmplător, în prima propoziție a volumului de scrieri personale. În poeziile sale, poetul Dan Sandu are propriul lui alfabet care se lasă decriptat altfel acum, după lectura acestor epistole.

Tonul sorescian din Bulzeştii Olteniei, care străbate ca un fir vorbele de duh ale lui Valeriu Filimon îi face bine

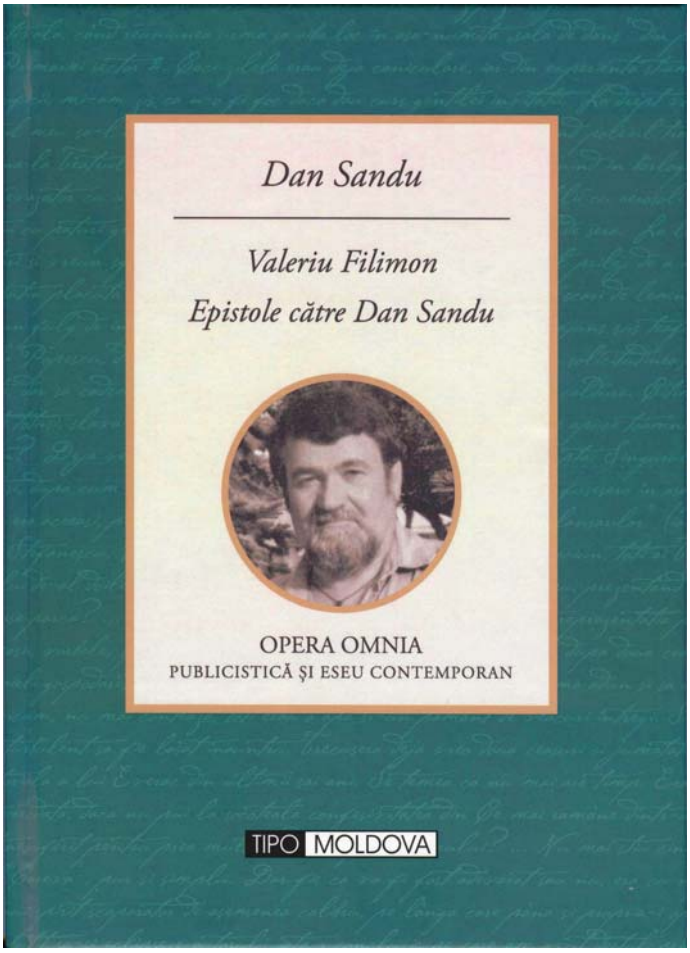

poetului! Ironia, umorul ocupă un loc important în scrierea epistolară condimentată – spre a evidenția apropierea fraternă dintre cei doi – adesea cu nişte şunculiță din preajma sărbătorilor, cu măşti specifice zonei Berzunțiului sau imperativ, uneori, apare dojana părintească pentru lipsa resurselor de a merge mai departe, pentru neîmpărtăşirea clară, elocventă a unor probleme cât se poate de concrete ale poetului: „Ține-te băț. Schimbă, la o adică, pravălia”, „Nu eşti destul de prost ca să nu pricepi că trebuie să te aduni sau, mai bine zis, să-ți aduni scrisele, să le faci volum!”. Pe această relație trainică, statornică, de prietenie vine să o întărească utilizarea redundantă a diminutivului *Dănuțule* ca formulă de adresare epistolară, variată prin *Patriarhule*, *Maîtrişor, Fratele meu de cruce* formule care arată, de asemenea, apropierea *trans-papier* a celor doi protagonişti de peniță.

Dan Sandu, un „crai de Curte veche”, ne surprinde, iată, cu un portret văzut prin „ocheanul întors” al cititorului obişnuit cu hermeneutica textelor poetice. Povestea poematică a umbrelor, a întrebărilor fără răspuns, a frânturilor de absențe din istovitoarea creație poetică lasă loc unei mărturisiri în abscons a vieții trăite şi împărtăşite unui profesor-prieten, ale cărui scrisori ne oferă, din fericire, o viziune proaspătă a Poetului, întru regăsirea de şi pentru sine.

Prof. Oana BUHOSU

„Cărțile sunt fluturi cu care zburăm prin propria noastră minte, sub bolta uriaşă a țestei noastre. Niciun aparat de zbor nu te-a dus atât de departe!“ *(Mircea Cărtărescu)*

„Cărțile sunt felul oamenilor de a avea aripi ca îngerii.“ *(Andrei Pleşu)*

„Cărțile sunt moştenirile pe care marile spirite le lasă omenirii, care sunt date din generație în generație ca daruri pentru posteritatea celor care nu s-au născut încă.“ *(Joseph Addison)*

„Cartea este un univers secret creat de un om înzestrat cu geniu.“ *(Voltaire)*

„Carte. Veşnicie în sicriu de hârtie.“ *(Valeriu Butulescu)*

LEGĂTURA DINTRE CREDINCIOS ŞI DUHOVNIC

Publicăm în traducere fragmente din cartea „Purtătorii de duh – Despre paternitatea spirituală în Ortodoxia din România", a Părintelui Nicolas Stebbing, preot în cadrul „The Community of the Resurrection", Mirfield, Anglia. Născut, educat şi hirotonit în Zimbabwe, a slujit mulți ani în Johannesburg şi apoi în Marea Britanie. În prezent predă Limbi clasice la „College of the Resurrection", în Yorkshire, având şi o bogată activitate ecumenică, în relațiile cu celelalte Biserici printre care şi Biserica Ortodoxă. Lucrarea se vrea a fi nu neapărat un studiu ştiințific riguros, cu toate că este o teză de doctorat, ci în primul rând împărtăşirea unei experiențe pe care autorul a dobândit-o în urma deselor vizite pe care le-a întreprins în țara noastră. Considerăm că prezintă un interes deosebit această traducere, deoarece facilitează accesul publicului din oraşul nostru la cunoaşterea modului în care se raportează cineva, din afara Ortodoxiei, la Biserica noastră Ortodoxă.

Pentru a înțelege mai uşor ce înseamnă paternitate spirituală, acea legătură dintre credincios şi duhovnicul său în Biserică, putem vorbi despre rolul duhovnicului în cadrul spiritualității ortodoxe din România. În acest scop este necesar să evidențiem patru mari întrebări privitoare la acest subiect. **În primul rând**, **care este motivația persoanelor** care sunt în căutarea unui părinte duhovnicesc, apoi **ce pot face** duhovnicii pentru fiii lor. **În al treilea rând, ce particularități întâlnim**, cu privire la îndrumarea spirituală, în cadrul Bisericii Ortodoxe din România, iar în final, **care este mesajul** adresat lumii de astăzi de către duhovnici.

Uneori, o criză spirituală, un păcat grav care au nevoie de un anumit remediu pot determina căutarea unui om duhovnicesc. Alteori, întâlnim pur şi simplu persoane cu o anumită „foame duhovnicească", asemănătoare unui vid spiritual. Pentru a-l umple, ele păşesc pragul Sihăstriei-Neamț, mănăstirii Sâmbăta de Sus-Sibiu sau al altor lăcaşuri sfinte, regăsind aici pacea, calmul sau o nouă viziune despre ce ar trebui să însemne viața pentru fiecare dintre noi. Am putea spune, într-un singur cuvânt, că oamenii Îl caută pe Dumnezeu Care le poate reda viața cea adevărată.

Toate acestea se dobândesc prin persoana duhovnicului, a „bătrânului" foarte bun cunoscător al lucrării dumnezeieşti. Unde se află el poate fi găsit Dumnezeu şi înțeles mesajul divin al Acestuia. Duhovnicii reprezintă puncte de referință în această lume în care Dumnezeu doreşte să Se descopere; persoane prin care se face cunoscută, în mod real, prezența lui Hristos în raport cu ceilalți oameni; prin acestea, ei constituie dovada vie a dragostei şi prezenței lui Dumnezeu în această lume, marcată de păcat.

Istoria antică a cunoscut o lungă tradiție a tinerilor în căutarea unui anumit înțeles al vieții, făcând apel la filozofi, însă ceea ce face diferența în gândirea creştină este că tinerii, ucenici ai învățaților greci, dobândeau doar un bagaj de cunoştințe, de învățături, şi nu un mod nou de viețuire. Mai târziu, tot ei au realizat că doar omul sfânt, îndumnezeit, L-a descoperit cu adevărat pe Dumnezeu. În persoana Sf. Antonie, a Sf. Ioan Hrisostom, a Sfântului Benedict de Nursia, a Părintelui Cleopa sau Teofil, bărbați şi femei au întâlnit o cu totul altă experiență, pe care înainte n-au cunoscut-o şi care este foarte folositoare. Sfințenia, căci despre ea este vorba, nu poate fi uşor definită şi niciodată cuantificată sau măsurată, pentru că, în cele din urmă, este Însuşi Hristos prezent în toate persoanele care se deschid către El şi-L pot împărtăşi pe Acesta acestora care dovedesc receptivitate. Nu este o însuşire pe care o posedă oricine, ci o devenire a omului prin experiența spirituală; în nici un moment trăitorul nu este conştient de faptul că este sfânt, aceasta fiind una din cauzele pentru care sfințenia este atât de rară şi în acelaşi timp, căutată.

Fie că vorbim despre vechii părinți ai deşertului egiptean, sau despre cei din România, ambii trebuie priviți în contextul Bisericii din care fac parte. Referitor la România, aici duhovnicii au avut rolul de a umaniza Biserica şi a fi adevărați păstori ai unui popor de multe ori încercat de multe vitregii ale istoriei. Oamenii lipsiți de credință pot manifesta o anumită atracție față de sfințenie, dar nu vor cunoaşte niciodată că aceasta este frumusețea şi iubirea lui Dumnezeu. Biserica este Trupul lui Hristos care umple întreaga existență a credincioşilor ei. De aceea, sfințenia poate fi întâlnită, într-o mică sau mare măsură, peste tot în Biserică: în Sfintele Taine, în viața mănăstirilor, în bucuria sfântă a preoților şi creştinilor sau în nădejdea care-i susține pe aceştia de multe ori în fața întunericului şi a altor nenorociri din lume. Pentru a defini astfel rolul duhovnicului în spiritualitatea din România este necesar sa-l privim pe acesta în contextul unui trecut istoric care a suferit de pe urma războaielor, a năvălirilor străine, a trădării, mai ales în ultima jumătate de secol, până la evenimentele din decembrie, 1989.

Va urma

Preot Drd. Daniel NICHITA

„Cel bogat şi de neam ales, dar fără îndrumarea duhovnicească şi fără curăția vieții, nefericit estre în ochii care cugetă drept; precum fericit este săracul sau robul după soartă – dar împodobit cu învățătură şi cu virtute."

(Sf. Antonie cel Mare, Filocalia I, Ed. Harisma, Bucureşti, 1993, p. 18)

„Păcatul este o patimă a materiei. De aceea e cu neputință să se nască trup fără păcat. Dar sufletul rațional ştiind aceasta, se scutură de greutatea materiei, în care zace păcatul. Uşurându-se de o astfel de greutate cunoaşte pe Dumnezeul tuturor, iar la trup priveşte atent ca la un vrăjmaş şi nu mai crede lui. Aşa se încununează sufletul de la Dumnezeu, ca unul ce a biruit patimile păcatului şi ale materiei."

(Sf. Antonie cel Mare, Filocalia I, Ed. Harisma, Bucureşti, 1993, p. 27).

Presb. Aurelia GENES

O MARE MINUNE DIN VREMEA NOASTRĂ (II)

Vorbeam în numărul trecut al revistei despre o descoperire dumnezeiască referitoare la **viața de dincolo de mormânt** ce i s-a arătat în vara anului 1976 unui creştin ortodox sârb, lucru care i-a schimbat acestuia cu desăvârşire viața.

După ce i-au fost arătate frumusețile raiului, îngerul îl coboară în adâncul iadului, un loc cumplit de întunecos...

„Din adâncul acestui infern ne-a izbit o putoare îngrozitoare, din pricina căreia abia mai puteam respira. Spaima şi cutremurul m-au cuprins şi m-am lipit de îngerul care mă conducea, ca să mă păzească şi să mă ocrotească în această înspăimântătoare călătorie" („Minuni din vremea noastră – Viața după moarte", Ed. Axa, p. 48).

Ajuns la „focul cel veşnic", vede „un fel de crater de vulcan, în care fierbea apă sulfuroasă împuțită şi deasupra jucau flăcări uriaşe."

„Cuprins de această neînchipuită spaimă, am văzut o mare mulțime de animale înfricoşate. Şerpi uriaşi, cu unul sau mai multe capete, se încolăceau şi sugrumau pe păcătoşi şi îi trăgeau în adâncul acestei mări de foc.

Se vedeau şi alte animale cu forme şi mărimi înspăimântătoare (...) care năvăleau ca turbate asupra sufletelor osândite în acest loc de chinuri. Se auzeau strigăte, țipete, vaiete, tânguiri şi plângere de glasuri ale multor oameni.

În această mare de foc sufletele omeneşti sunt părăsite în adânc fără nici un ajutor. Din toate părțile năvăleau asupra lor nenumărate roiuri de astfel de animale care îi muşcau, îi rupeau, îi străpungeau şi îi sfâşiau până la ultima bucată. Iar trupurile sfărâmițate şi mutilate îşi luau din nou întreaga formă omenească" (p. 50).

Îngerul i-a zis: „Aceşti şerpi şi celelalte viețuitoare înfricoşătoare, care stau în această apă sulfuroasă clocotită şi-i chinuie pe oameni, i-a făcut Dumnezeu astfel ca apa clocotită şi focul să nu-i vatăme. Aceste fiare, precum vezi, în veci îi vor chinui în foc, dar niciodată nu vor arde, nici nu vor muri. (...) Vezi, Duşane, cum se chinuiesc acum, **aşa se vor chinui în veci toți cei care nu cred în Dumnezeu, toți care se leapădă de numele Lui, toți cei care se închină la dumnezei mincinoşi.** Dumnezeul acestor oameni este pântecele, precum şi averile, vilele, maşinile, podoabele şi **toate plăcerile şi deşertăciunile lumeşti** ale acestui veac. Împreună cu ei se vor chinui şi acei care cred în Dumnezeu, dar se feresc s-o facă la arătare sau dacă îi întreabă cineva.

Veşnicele chinuri îi aşteaptă şi pe acei care **nu cinstesc pe tatăl şi pe mama lor, şi pe aproapele**. În acest foc se vor chinui şi acei care în viață au iubit mai mult păcatul, precum sunt: **mincinoşii, cei care au jurat strâmb, lacomii, batjocoritorii, răutăcioşii, cei ce urăsc, hoții, criminalii, desfrânații, iubitorii de argint, toți care au înjurat de lucruri sfinte şi cei asemenea lor.**

Ca să scapi de aceste chinuri, trebuie neapărat să te pocăieşti, să te spovedeşti de toate păcatele tale, când te vei întoarce pe pământ."

Scoțându-l din iad, îngerul îl duce mai aproape de pământ, la locul de unde îi arătase învierea morților. Toată lumea înviată pe care o văzuse mai înainte de a vedea raiul era rânduită în trei cete mari. Îngerul l-a lămurit: „Oamenii din partea dreaptă, cu fața luminoasă, sunt **drepții**. Pe aceştia îi aşteaptă răsplata veşnică care li se cuvine pentru viața lor cinstită de pe pământ.

Aceştia din ceata de mijloc, cu fețele întunecoase, sunt **cei care au păcate mai uşoare**. Pentru aceştia trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu şi să facem fapte bune în numele lor şi aşa li se vor ierta păcatele. La Dumnezeu lucrul cel mai plăcut este *rugăciunea însoțită de fapte bune*.

Aceştia pe care îi vezi la stânga, sunt **păcătoşii** cei mari. Din pricina vieții lor urâte de pe pământ, acum sunt schimonosiți potrivit cu păcatele lor şi aşa vor fi aruncați în focul cel veşnic."

Era o privelişte înspăimântătoare vederea chinurilor acestor mari păcătoşi. (...) Toți țineau în mâini câte ceva, potrivit cu îndeletnicirile pe care le avuseseră în viață. Astfel, brutarii țineau pâine, măcelarii cuțite de măcelărie, hoții ciomege şi pistoale pline de sânge, morarii şi negustorii țineau balanțe şi alte obiecte de măsurat şi arătau că au falsificat măsurile. Se vedea că au cântărit necinstit şi s-au îmbogățit în chip mincinos. Aici se aflau şi doctorii care au cerut de la bolnavi plată pentru îngrijire sau au lăsat să moară pe cei ce nu puteau să plătească.

Am văzut, de asemenea, vrăjitori şi vrăjitoare, care făceau vrăji, stingeau cărbuni, ghiceau în cafea, în palmă sau în cărți. Toate le făceau pentru câştig, iar lângă vrăjile lor se aflau grămezi de bani.

În ceata păcătoşilor se aflau şi femeile care şi-au ucis copiii în diferite chipuri, toți desfrânații, precum şi cei ce au făcut grele amestecări de sânge: tată cu fiică, mamă cu fiu, frate cu soră şi alte rudenii. Priveliştea acestor chinuri era oribilă şi înspăimântătoare.

În mod deosebit m-am mirat când am văzut aici pe cei ce trăiseră în biserici şi mânăstiri. (...)"

Îngerul i-a explicat: „Aceştia de bună voie s-au jurat pe Sfânta Cruce şi pe Evanghelie că vor sluji lui Dumnezeu cu credință, că vor urma calea Domnului, că vor povățui cu învățătura şi cu pilda vieții lor poporul, ca să fie bisericile pline şi oamenii să se mântuiască.

Dar ei au făcut dimpotrivă: una au zis şi alta au făcut. De aceea au depărtat pe mulți de la credință sau i-au îndepărtat pe cei ce voiau să vină la aceasta...

Ține minte, Duşane, **depărtarea omului de credință este asemenea cu uciderea.** Din această pricină, aceşti clerici, în afară de păcatele lor personale, s-au împovărat şi cu păcatele acelora pe care i-au îndepărtat de credință şi acum, pe lângă cele ale lor, plătesc şi pentru ale altora.

Celui care arată drumul cel drept al credinței unui păcătos şi acesta se pocăieşte şi devine creştin adevărat, i se iartă multe din păcatele sale.

Vezi, Duşane, cum arată drepții şi cum arată păcătoşii?! Întocmai aşa se vor înfățişa înaintea Domnului nostru Iisus Hristos, la a doua venire a lui Dumnezeu, Care îi va judeca după faptele lor."

Drepții, de asemenea, purtau semne potrivit cu profesiunea lor, dar balanțele erau înclinate de partea cumpărătorilor, pentru că le-au dat mai mult, au dat milostenie, au fost temători de Dumnezeu şi au împlinit poruncile Lui.

Toate păcatele cei drepți şi le-au şters prin pocăință, post şi rugăciune, prin

milostenie şi alte fapte bune; apoi, prin Împărtăşirea cu Sfântul Trup şi Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos, şi-au sfinţit vasul sufletului lor. Aceştia **au iertat pe toţi cei ce le-au greşit** şi Dumnezeu i-a iertat acum şi pe ei.

După aceste cuvinte ale îngerului, au trâmbiţat arhanghelii şi toată priveliştea a dispărut. Apoi îngerul i-a spus că şi cei vii în ziua judecăţii vor fi împreună cu cei înviaţi şi că într-o clipă se vor schimba şi vor deveni asemenea lor, cu faptele scrise pe frunţile lor.

„Apoi au dispărut şi arhanghelii cu trâmbiţele lor şi pe nor am rămas doar îngerul şi cu mine. Îngerul a continuat să îmi vorbească: „Duşane, tu eşti om cinstit, ai milă pentru alţii şi inimă bună care te-a păzit să nu faci rău altora. Urăşti păcatele celor mincinoşi, hoţi şi făţarnici şi nu râzi de alţii. Banul nu a putut să te corupă. În Dumnezeu crezi numai la suprafaţă, ca în anii copilăriei. N-ai fost adeptul învăţăturii că omul se trage din maimuţă, dar nici convins n-ai fost, pentru că nu ştii nimic despre Dumnezeu. Ai multe obiceiuri rele şi păcate. Când te mânii, înjuri şi pe Dumnezeu. Ai talent la cântat şi îţi place să ghiceşti în cafea şi să prezici. Eşti desfrânat.

Ai văzut în ce stare se află păcătoşii şi cum se chinuiesc. De aceea, să nu mai ghiceşti în cafea şi **să cinsteşti pe fiecare** femeie ca pe o soră şi ca pe o mamă, pe fiecare tânăr ca pe un frate şi pe tot omul în vârstă ca pe un tată. Şi să nu mai înjuri. Roagă-te lui Dumnezeu şi pocăieşte-te de toate păcatele pe care le-ai făcut.

Iubeşte pe oameni, dar faptele lor rele să le urăşti. **Iartă pe toţi**, ca să ţi se ierte şi ţie păcatele. Dreapta ta judecată şi bunătatea au cântărit mai greu decât păcatele tale. Trebuie să te spovedeşti la una din bisericile ortodoxe, apoi să te împărtăşeşti şi Domnul îţi va ierta păcatele. De astăzi să nu mai păcătuieşti."

Apoi îngerul îl învaţă **să facă corect semnul Sfintei Cruci** şi îl învaţă ca în rugăciune **să se roage la toţi sfinţii şi la sfântul său patron, la apostoli, la prooroci, la îngeri, la arhangheli, la heruvimi şi serafimi, dar mai ales şi în primul rând la Preasfânta Născătoare de Dumnezeu Maria,** Mama lui Hristos Dumnezeu, pentru că slava ei, cinstea şi înălţimea ei sunt mai mari decât ale tuturor îngerilor din cer. ***Ea este grabnic ajutătoare tuturor celor ce o cheamă cu evlavie în ajutor.***

„Să ţii minte, Duşane, şi acest lucru: ori de câte ori un păcătos se pocăieşte sincer, se roagă lui Dumnezeu să-i ierte păcatele şi ne cheamă în ajutor şi pe noi, care ne aflăm în cer, în aceeaşi clipă şi noi rugăm pe Dumnezeu Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh ca să-i ierte păcatele. Atunci se face cu adevărat şi în cer bucurie.

De acum să prăznuieşti pe Sfânta Parascheva, patroana familiei tale, pe care tatăl tău o prăznuieşte. Ea se roagă pentru toţi ai tăi şi pentru toţi cei ce o cinstesc şi o pomenesc. Şi foloseşte puţina viaţă care ţi-a mai rămas pentru mântuirea ta şi ***poţi să te mântuieşti*** **prin post**, **rugăciune**, **împărtăşanie** şi prin **fapte bune**. Împlineşte cu sfinţenie **toate poruncile** Domnului până la sfârşitul vieţii.

Mai ţine minte şi aceasta: **când te rogi** lui Dumnezeu, să ai *gândurile adunate* şi să te adresezi lui Dumnezeu *cu smerenie*.

Când posteşti, să nu fii trist şi supărat, ci vesel şi zâmbitor. Nu trebuie să ştie cineva despre această nevoinţă a ta.

În lume să fii şi în viitor comunicativ, cu cei ce se bucură să te bucuri, dar **în toate măsurat** şi stăpân pe tine; cu cei ce plâng, plângi şi mângâie-i.

Să respecţi legile şi stăpânirea şi să împlineşti cele rânduite de stăpânire.

Să te rogi lui Dumnezeu şi să-L ai mai presus de orice.

Dacă ai nevoie de **sfat şi ajutor duhovnicesc**, mergi la Biserica lui Hristos."

Îl mai povăţuieşte **să citească regulat Noul Testament** şi să-şi cumpere nişte cărţi religioase anume pe care să le lectureze, după care, însemnându-l cu semnul Sfintei Cruci, se face nevăzut.

„Odată cu încetarea vedeniei, m-am deşteptat. Sub impresia acestei vedenii m-au cuprins pe rând sentimente de bucurie şi de frică şi am mulţumit lui Dumnezeu că m-a învrednicit să văd toate acestea. Mulţumeam şi prin faţa ochilor mei trecea **viaţa mea confuză, păcătoasă şi plină de neorânduială.** Amintirea acestei vieţi îmi producea o adâncă mâhnire. De atunci viaţa mea s-a schimbat cu desăvârşire."

Merge la mânăstire, îşi cumpără cărţile indicate de înger şi participă la sfânta slujbă.

„Restul şederii mele la băi l-am folosit pentru schimbarea mea duhovnicească. În zadar mă aşteptau să mă întorc la obiceiurile mele de mai înainte: plimbările, muzica distractivă şi alte rele. Timpul care mi-a mai rămas din concediu l-am petrecut în rugăciune, cu citirea cărţilor sfinte şi cugetarea la toate cele pe care le trăisem.

Când m-am întors acasă, am încetat să mai ghicesc în cafea, să povestesc glume nepotrivite şi să am convorbiri nefolositoare. În faţa ochilor aveam necontenit icoana celor trăite.

În mintea mea răsunau cuvintele că trebuie să-mi folosesc **restul vieţii pentru mântuirea mea**.

Vegheam, mă **rugam**, **plângeam** şi ţineam **post** aspru."

După ce i-a povestit soţiei şi fiului său vedenia avută, i-a îndemnat şi i-a convins **să nu mai înjure, să nu-l deranjeze când se roagă acasă, să se roage şi ei lui Dumnezeu, să meargă regulat la biserică, să postească miercurea şi vinerea şi celelalte posturi, să se spovedească, să se împărtăşească, să se închine dimineaţa şi seara, şi înainte şi după masă şi să prăznuiască regulat sărbătoarea familială a Sfintei Parascheva.**

El însuşi a mers la episcop, i-a povestit cele întâmplate, s-a mărturisit şi s-a împărtăşit.

„Când am primit **Sfânta Împărtăşanie**, am simţit o mare bucurie şi uşurare. Starea pe care o trăieşti după o spovedanie curată este cu neputinţă de descris. Bucuria, fericirea, buna dispoziţie, uşurarea, stăpânesc şi îndulcesc sufletul. Omul parcă simte că s-a născut din nou.

Când i-am spus episcopului cum mă simt, mi-a zis: „Fiule, **acesta este semnul că Dumnezeu ţi-a iertat păcatele şi de acum să nu mai păcătuieşti**. Ceea ce ai văzut şi ai auzit este un mare lucru şi cred că de acum nimic nu te va mai atrage să păcătuieşti".

Sunt deplin fericit că mila lui Dumnezeu m-a întors pe calea credinţei şi mă rog lui Dumnezeu să se descopere şi altora cele ce m-au ajutat **să găsesc drumul cel adevărat pentru mântuirea sufletului.**

Har şi pace să ne dăruiască Domnul nostru Iisus Hristos!"

Să medităm şi noi la viaţa noastră şi la **rostul nostru pe acest pământ,** să ne schimbăm şi noi, trăind fără de păcat, ca şi cum am muri mâine...

DESPRE ARMONIA ŞI ECHILIBRUL VIEȚII

Se vorbeşte acum tot mai mult de activare la maximum a A.D.H.-lui, creşterea imunității, conectare şi deconectare, evoluție spirituală. Nu toți înțeleg importanța acestor lucruri şi îşi exacerbează şi mai mult vanitatea şi orgoliul, luând decizii personale, reorganizându-şi viața lor şi a altora după dorința lor. Este ca şi cum nu te arunci în val aşa cum te ia râul, ci mergi în susul apei să găseşti tu un val mai mare (mai spiritual!?), implicând în rătăcirea ta şi pe cei din jur – apropiați ție sau prin grad de rudenie. Nu-i bine! Acest timp al saltului cuantic e ca o separare a răului de bine, a apei de uscat. E o integrare a Eului în Întreg. De aici confuzia celor ce nu-s pregătiți pentru depunere şi acceptare necondiționată. Important e să nu-ți cauți tu valul în care intri ca să înoți în val, aşa cum vine şi să te adaptezi curentului ca să rămâi mereu pe val. Deci să te supui, nu să strici legile lui. Tocmai aceasta este dualitatea conflictuală – voința ta impusă valului, deci forța proprie împotriva Legii Divine, supreme. Înălțarea spirituală înseamnă intrarea Divinității în om – deci integrarea ta în TOT, nu modificarea Întregului după voia ta: Cei ce nu înțeleg acest lucru se plâng şi îşi plâng propria viață, îşi caută locul de ici-dincolo ca să le fie bine. Un bine trecător că pe urmă iarăşi cred că locul lor e în altă parte, mai sus decât cei din jur. Dar percepția lor este greşită tocmai pentru că ei nu-s în val ci înoată undeva, alături de el, cu mişcări haotice ce tulbură Curgerea. E lipsa de înțelegere a Timpului universal şi multidimensional şi a marii transformări pe care acum o traversează oamenii planetei Pământ.

Timpul e *„fulger”* deci cere atenție trează la clipă – nu în trecut, nici în viitor – necunoscut omului – deci n-are cum să-l stăpânească, să-l ordoneze. Acuma nu mai e vorba de *„bâlbâieli”* că ne prinde *„clipa”* nepregătiți şi ne înghite valul. Percepția şi intuiția sufletului înseamnă Integrare prin supunere şi acceptare a tot ce vine din val.

Timpul se precipită şi vremurile sunt în schimbare şi tocmai în aceste clipe se verifică evoluția omului – evoluție fiind acordul între gând şi suflet, atitudine şi spirit. Se cere deci intrare în Timp. Nu te dai la o parte când ți se cere ceva; faci cât poți din acel ceva, dar trebuie să te străduiești la cotă maximă. În Ordinea şi Justiția Divină, omul trebuie să intre „ca să împlinească”, nu să ceară. Ca şi cum ai ocupat un loc într-o întreprindere; nu schimbi tu organizarea ei după interesele tale, ci te supui legilor ei interne. Societatea merge bine dacă fiecare îşi face bine munca lui şi respectă legile societății. Deci se cere supunere, răbdare, acceptare. Orice exercițiu în plus sau în minus aruncă omul din „mişcare”. Vorbă cu măsură, cenzură pe gânduri – în concluzie fluxuri de iubire (emițător şi receptor) ca şi cum fiecare om primeşte şi trimite însănătoşire holistică semenilor şi întregii planete. Asta înseamnă salvarea planetei, a oamenilor în saltul cuantic.

Atenție trează la fiecare clipă individuală şi clipă planetară. Cu cât urci muntele vezi măreția lui şi vârful cu Lumină e sufletul ce îşi cere loc şi prețuire. Ce bine ar fi ca omul, în toată clipa vieții, s-atingă bucuria sufletului şi respirarea lui! Că fiecare om acelaşi suflet are – depinde de-ngrijirea şi rolul ce i-l dă. E veşnicul război între „pământ” şi duh şi ce „unealtă” alege omul întâi: îndemnul ce vine din creier sau îşi ascultă „vocea”, ce şoaptă-n duh porneşte. De-l ia întâi pe primul, atunci în loc să meargă spre drumul dat spre vârf, îşi caută poteci, fie mai lesnicioase, fie scotocitoare, fălindu-se apoi ce ce-a descoperit. Dar totu-i cunoscut şi vezi c-ajunge-n capăt acelaşi început. Nimic nu se cuvine să schimbe omul, ci doar să îndeplinească o Lege ce-i e dată aşa cum râul curge şi pomul se înalță după anume ritmuri în timp şi spațiu. Acolo-i armonie şi echilibru, unde cântarul îl mişcă Creatorul şi omul împlineşte. Şi când nu împlineşte îşi rătăceşte Calea şi-şi cântăreşte viața cu fapte răvăşite de propriul cântar şi strică armonia întregului sistem. Iar când e dat afară, degeaba se jeleşte! E vinovat Stăpânul sau sluga făptuieşte, în toate omul îşi pune pe cântar cuvinte, fapte, gânduri, sentimente. Da e atent, reține ce-i în plus sau pune ce lipseşte şi-atunci e respectată Legea şi Viața-l răsplăteşte. De nu se-ntâmplă aşa să-şi cântărească vina, nu rătăcind aiurea, că alt cântar nu este. Să fii atent la tine şi la alții ce vin în preajma ta; să fie ca şi cum tu eşti în fiecare din cei pe care îi priveşte. Atunci vei pune lacăt cuvântului urât şi va porni-nainte cuvântul ce zideşte. Că de aici e totul şi gândul îl opreşte şi fapta chibzuieşte şi ajungi la armonie, la Pace şi Iubire. Căci asta este calea-putere de iubire şi multă Dăruire. Nu e uşor, dar gândul de-l cobori în suflet, El te înalță şi iarăşi vezi Lumina ce-ți mătura Cărarea. Smerită cugetare, răbdare şi înfrânare se cere şi orice problemă ce ți se pare grea nu te mai zbuciuma să o rezolvi tu singur, ci voința de a acționa să o transformi în rugă de ajutor Divin, căci asta înseamnă să cobori mintea în inimă şi de acolo la Dumnezeu. Numai astfel oamenii vor găsi soluții în noul timp al Planetei că timpul e „fulger” şi A.D.H.-ul uman nu are destule spirale necesare să răspundă în fiecare clipă la aceste transformări. O clipă nu seamănă cu următoarea la nivelul planetar, acesta e saltul, transformarea conştiinței umane să răspundă ca nişte senzori la impulsurile Planetei. Copiii şi tinerii simt mai puțin viteza accelerată a timpului, că A.D.H.-ul lor e mai bogat şi pentru că timpul şi spațiul nu sunt divizate, iar informațiile primite sunt mai repede procesate. De aici şi neliniştea lor chiar în procesul de învățare. S-ar părea că e superficialitate în receptarea informațiilor, dar nu e. E doar putința fiecăruia de „a se înălța” în salt şi a rămâne cumva pe val.

Cine nu poate face acest lucru, care este cuantificat la nivelul conştiinței, deci spiritual, rămâne în urmă. Trenul în gară stă doar câteva minute. E aglomerat peronul, ninge, plouă, e gheață, nu contează! Trenul pleacă cu câți intră în vagoane. Privirea în dreapta sau în stânga, sau capul întors spre peronul gării e pierdere de timp, deci pierderea călătoriei. Asta e lupta; e dură pentru că timpul grăbeşte. Nici acele zilei sau ale nopții nu trebuie risipite. Omul percepe odihna nopții în sănătatea trupului şi orele zilei în volumul de muncă efectuată (fizic şi spiritual). Dacă eşti nemulțumit de noapte sau de zi înseamnă că înoți în val, dar nu eşti pe el; te pregăteşti de salt, dar nu eşti în viteza lui. Deci atenție la tot şi la toate în jur. Omul trebuie acum să răspundă la ce i se cere, nu ce ar vrea să ceară. Depinde de fiecare cum înțelege acest raport: a cere-a da, voință proprie-voință Divină. Cu alte cuvinte cum înțelege fiecare raportul eu-Dumnezeu şi ajut pe alții. Sinele aproapelui are şi el acelaşi drum în interiorul ființei sale. Ca şi cum se trece o larmă colectivă şi acționează o singură voință – Voința Divină.

„Învață-mă, Părinte, să cresc
Aşa cum Tu m-ai întocmit.
Altfel mă prinde valul
şi-mi rupe catarg după catarg.
Degeaba încerc să le repar – Se sparg”

Prof. Manda TEODORESCU

De ziua Învierii

S-au căsătorit din cea mai curată dragoste şi în deplină înţelegere. Dar, după câţiva ani în casa lor a intrat cearta şi mânia. Din lucruri mărunte, din amestecul părinţilor lui s-a stricat frumuseţea cea dintâi a căsniciei lor. Cei doi copilaşi, care au început să priceapă puţin lucrurile, erau foarte supăraţi văzând pe mămica lor zilnic cu lacrimi în ochi, iar pe tăticul lor mânios şi gata de ceartă. Se împlinea îndată anul şi în casa lor nici o schimbare; aceeaşi atmosferă grea de ură şi neînţelegere. În Postul Paştilor ea a mers des la biserică şi şi-a vărsat amarul în rugăciune înaintea lui Dumnezeu; s-a rugat şi preotul mult pentru liniştea casei lor. În ziua de Paşti ea cu copiii s-a întors devreme de la biserică. A aşezat masa şi aştepta mila şi ajutorul lui Dumnezeu, împlinirea rugăciunilor sale.

– Mămico, mămico – strigă copiii, vine tăticu de la biserică. Este voios şi cu zâmbetul pe buze, aşa cum nu l-am văzut niciodată.

– Hristos a înviat! zise el păşind pragul cu faţa luminoasă şi cu privirea blândă şi iubitoare.

– Adevărat c'a înviat! răspunseră într-un glas mama şi copiii şi cu toţii s-au îmbrăţişat. În timpul mesei el a istorisit tot ce s-a întâmplat în sufletul său.

– Am ascultat cu mare atenţie Sfânta Slujbă. Am văzut pe feţele tuturor credincioşilor atâta seninătate şi bucurie. În drum spre casă toţi vecinii şi cunoscuţii erau împreună cu soţiile lor şi copiii lor, numai eu mergeam singur. Atunci am zis în cugetul meu: Nu-i bine ce fac. Purtarea mea nu este în lumina Învierii Domnului Hristos. În mintea mea stăruia încă răsunetul cântării bisericeşti: „Ziua Învierii": „Şi să ne luminăm cu prăznuirea, şi unul pe altul să ne îmbrăţişăm. Să zicem fraţilor şi celor care ne urăsc pe noi, să iertăm toate pentru Înviere". Atunci m-am hotărât: începând de astăzi, din ziua Învierii Domnului voi pune capăt urii şi vrăjmăşiei din casa noastră, lăsând să se aşeze din nou pacea şi dragostea între noi. Câtă bucurie s-a sălăşluit în casa aceasta, în sufletele acestea, în ziua luminată a Sfintei Învieri! Câtă bucurie s-a făcut în ceruri în această zi a Paştilor când lumina Învierii Domnului Hristos a pătruns adânc într-o inimă şi a izgonit întunericul răutăţii, al vrăjmăşiei şi al urii! Câtă bucurie ar fi în toate familiile creştine dacă ziua Învierii ar fi preţuită după vrednicie, dacă înţelesul ei adânc ar pătrunde în inimi şi ar rodi pace şi dragoste! Câtă bucurie ar fi în marea familie a neamurilor acestui pământ dacă oamenii ar păşi cu zâmbetul pe buze şi şi-ar întinde mâna de împăcare, iertând totul care i-a dus şi-i mai duce încă la ură şi dezbinare!

Prin Înviere, Domnul nostru Iisus Hristos a desăvârşit lucrarea Sa de mântuire a neamului omenesc. Prin Înviere, Domnul ne-a asigurat învierea noastră în ziua sfârşitului acestei lumi şi aşezarea noastră în rândul fiilor lui Dumnezeu – precum o spune limpede prin gura Sf. Evanghelist: „Dar cei ce se vor învrednici să dobândească veacul acela şi învierea din morţi sunt la fel ca îngerii şi sunt fiii lui Dumnezeu – de vreme ce sunt fiii Învierii" (Lc 20, 35-36). Iar Sf. Apostol Pavel, marele apologet al Învierii Domnului spune: „Că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om şi învierea morţilor. Căci precum întru Adam toţi mor, aşa şi întru Hristos, toţi vor învia" (I Cor 15, 21-22). Dar pentru a ne învrednici să purtăm atunci, pentru veşnicie, veşmântul luminatei învieri, trebuie, cât suntem în trup, cât trăim pe acest pământ, să dovedim că am înţeles adevărul Învierii Domnului Hristos. Dragostea neţărmurită din care S-a jertfit Domnul pentru noi să nască dragoste jertfitoare în inimile noastre. Scularea Sa din morţi să fie prilej de sculare a noastră din moartea păcatului, pentru că numai „cei curaţi cu inima vor vedea pe Dumnezeu" (Matei 5, 8).

Dacă nu vom schimba haina învechită a sufletului nostru cu veşmântul luminat de viţuire în duhul şi adevărul Învierii, apoi nu vom fi vrednici să purtăm în veşnicie luminatul veşmânt al lui Hristos cel Înviat; învierea cea de obşte nu va fi pentru noi aducătoare de veşnică fericire, ci de osândă veşnică, precum se vede limpede din cuvintele Mântuitorului: „Şi vor ieşi cei ce au făcut cele bune spre învierea vieţii, iar cei care au făcut cele rele spre învierea osândirii (Ioan 5, 29).

Să ne cutremurăm din toate încheieturile fiinţei noastre în faţa unei astfel de osândiri şi să ne hotărâm, cu un ceas mai devreme, pentru o trăire cu adevărat creştinească, în lumina şi învăţătura Sfintei Învieri.

Preot Dr. Dumitru I. Bodale

Visul

Zorii zilei zumzăiau
Pe întinsul coliliu
Şi de cum se arătau,
Împroşcau cu rozaliu.

Păsări roşii, roz rotat,
Împung cerul cu făclii,
Iar penajul lor bogat
Este plin de bucurii.

Îngerii locuitori
Pe planeta Paradis,
Zboară lin, strălucitori
Inspirând o floare-n vis.

Bucălaţi, zâmbind ghiduş
Cu-aripioare de furnici
Joacă jocuri, jucăuşi,
Drăgălaşi, copiii mici.

Nori gustoşi şi suculenţi
Curg în cerc pe cerul viu
Somnoroşi şi neatenţi
Pe un fond portocaliu.

Totul e frumos, dar vai!
Paradis este un vis,
Părticică dintr-un Rai,
M-am trezit. Ochii-am deschis!

Maria ILIE, *Clasa a VIII-a*
Şcoala gimnazială nr. 2, Tg. Ocna

Cuviosul Eftimie cel Mare, patronul Mânăstirii Cireşoaia

An de an, în ziua de 20 ianuarie, pe masivul Cireşoaia, lângă crucile ostaşilor români, se aude dangăt de clopot şi rugăciune închinate Sfântului Eftimie cel Mare, patronul şi ocrotitorul acestui aşezământ monahal.

Şi anul acesta zeci de credincioşi şi-au îndreptat paşii pentru a cinsti ostaşii căzuţi la datorie pe aceste locuri, dar şi pentru a cere Cuviosului Eftimie binecuvântare.

În seara premergătoare hramului credincioşii au participat la slujba Vecerniei unită cu Litia oficiată de un sobor de preoţi, la sfârşitul rânduielii semnatarul acestor rânduri mulţumind tuturor celor prezenţi şi punctând rând pe rând etape din viaţa Cuviosului Eftimie cel Mare.

În dimineaţa zilei de 20 ianuarie, credincioşii prezenţi au asistat la slujba sfinţirii mici a apei. Momentul potrivit pentru chemarea la comuniune a fost marcat prin bătăi de toacă şi glas melodios de clopot. Binecuvântarea pentru Utrenie a fost primul pas, după care au urmat Ceasurile şi citirea Acatistului Sfântului Cuvios Eftimie cel Mare.

După apolisul Utreniei a urmat Binecuvântarea Sfintei Liturghii dată de vrednicul arhimandrit Epifanie Bulancea, duhovnicul Mânăstirii Măgura Ocnei. Din sobor a făcut parte preoţii Dumitru Ciobotaru, Ştefan Curcuţă, Claudiu-Constantin Panţiru, starețul Mânăstirii, Paul Vamanu şi ierodiacon Sebastian de la Mânăstirea Măgura Ocnei.

La terminarea Sfintei Liturghii, părintele Ştefan Curcuţă a ţinut un frumos cuvânt de învăţătură, împletind într-un mod armonios viaţa creştină de astăzi cu necazurile şi bucuriile ei, arătând că şi noi putem să urmăm exemplul Sfântului Cuvios Eftimie cel Mare prin fapte şi rugăciuni, prin post şi rugăciune.

Cei prezenţi la hramul de anul acesta, pelerini şi slujitori, au participat la agapa frăţească oferită de Mănăstire.

Protos. Claudiu Constantin Panţiru

„Cel într-adevăr om se sileşte să fie evlavios. Iar evlavios este cel care nu pofteşte cele străine. Şi străine sunt omului toate cele create. Pe toate le dispreţuieşte aşadar, ca unul ce este chip al lui Dumnezeu. Iar chip al lui Dumnezeu se face omul când vieţuieşte în chip drept şi plăcut lui Dumnezeu, însă nu e cu putinţă să se facă aceasta de nu se va lepăda de toate cele din lume. Iar cel ce are minte iubitoare de Dumnezeu ştie tot folosul sufletesc şi toată evlavia ce se naşte din ea. Bărbatul iubitor de Dumnezeu nu învinuieşte pe nimeni pentru păcatele sale. Iată semnul sufletului care se mântuieşte.“
(Sf. Antonie cel Mare, Filocalia I, Ed. Harisma, Bucureşti, 1993, p. 37)

„Orice întristare după Dumnezeu face parte din fiinţa evlaviei. Căci adevărata dragoste se probează prin cele ce-i stau împotrivă.“ *(Marcu Ascetul, Filocalia I, Ed. Harisma, Bucureşti, 1993, p. 292)*

Inspector de penitenciare **Silvia VATAVU**
Purtător de cuvânt, Şcoala de Pregătire a Agenților de Penitenciare Târgu-Ocna

COMUNICAT DE PRESĂ

Referitor la derularea procedurii de acreditare a Şcolii Naționale de Pregătire a Agenților de Penitenciare Târgu-Ocna

Misiunea prioritară şi asumată a Şcolii Naționale de Pregătire a Agenților de Penitenciare Târgu-Ocna este aceea de a răspunde nevoilor specifice de educație şi de formare profesională a tinerilor care au ales să urmeze o carieră în cadrul sistemului penitenciar.

În acest context, Şcoala Națională de Pregătire a Agenților de Penitenciare Târgu-Ocna traversează în prezent o etapă semnificativă în procesul de creştere a calității actului didactic şi instructiv-educativ pe care îl asigură, aflându-se în plină derulare procedura de acreditare a şcolii de către Ministerul Educației Naționale.

Acest proces complex implică recunoaşterea şcolii ca instituție de învățământ, parte a sistemului național de educație, care asigură prin cursuri postliceale „de zi", cu durata de un an şcolar, pregătirea tinerilor în calificarea profesională de „agent de penitenciare", nivel 3, calificare menționată şi în Legea nr. 1/2011 – legea educației naționale.

O etapa obligatorie a procedurii de acreditare este evaluarea externă a instituției de către Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar – Ministerul Educației Naționale, motiv pentru care, în perioada 25-26 februarie 2013, Şcoala Națională de Pregătire a Agenților de Penitenciare Târgu-Ocna a fost evaluată de către o echipă de experți evaluatori din cadrul acestei instituții.

Evaluarea externă efectuată de către experții ARACIP a avut ca obiectiv verificarea respectării cerințelor stabilite prin standardele de acreditare şi de evaluare a unităților de învățământ preuniversitar, în ce priveşte capacitatea instituțională, eficacitatea educațională şi managementul calității.

Atingerea şi menținerea unui standard ridicat în formarea si pregătirea personalului din sistemul penitenciar sunt posibile numai în condițiile orientării spre performanță a activității educaționale şi a unui management instituțional performant în cadrul instituțiilor de învățământ şi pregătire profesională proprii.

În țara noastră, formarea inițială a agenților de penitenciare se realizează exclusiv de către Şcoala Națională de Pregătire a Agenților de Penitenciare Târgu-Ocna, instituție aparținând sistemului de apărare, ordine publică şi securitate națională, aflată în subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor, Ministerul Justiției.

Cu privire la şedința de bilanț al activităților desfăşurate pe anul 2012, în cadrul Şcolii Naționale de Pregătire a Agenților de Penitenciare Târgu-Ocna

Începutul unui nou an constituie pentru Şcoala Națională de Pregătire a Agenților de Penitenciare Târgu-Ocna momentul evaluării rezultatelor pozitive, dar şi a dificultăților întâmpinate şi a nerealizărilor.

În acest context, în data de 30 ianuarie 2013, începând cu ora 13^{00}, a avut loc în Sala de Festivități a unității şedința de Bilanț al activităților desfăşurate la Şcoala Națională de Pregătire a Agenților de Penitenciare Târgu-Ocna în anul 2012, la care au participat echipa de management, personalul unității şi, în calitate de invitați, reprezentanți ai autorităților locale, precum reprezentanții sindicatelor lucrătorilor din sistemul administrației penitenciare.

Din partea Administrației Naționale a Penitenciarelor a participat domnul comisar-şef de penitenciare Gheorghe IFTINICA, directorul Direcției Management Resurse Umane.

De asemenea, alături de noi la eveniment a participat şi un expert german, Peter Werner Weiss, care susține în această perioadă un training pe tema implementării standardelor europene în procesul de pregătire a personalului de penitenciare, derulat în cadrul unui proiect de asistență germană nerambursabilă (Senior Experten Service). Ordinea de zi a şedinței de bilanț a cuprins:

- Discursul directorului SNPAP Târgu-Ocna;
- Prezentarea materialului de bilanț al activității:
- Obiective şi activități importante realizate în anul 2012;

Icoana smerită a mamei

Un sfânt părinte al Bisericii noastre spunea: „Dați-mi mame creştine şi voi schimba fața lumii!" Şi pentru a contempla chipul unei astfel de mame creştine, iată în continuare cum îşi aduce aminte **Părintele Petroniu Tanase** - fostul stareț al Schitului românesc Prodromu, de la Sfântul Munte Athos, Dumnezeu să-l odihnească! – de „icoana smerită a mamei sale":

„În toată viața ei a fost profund credincioasă. Sărbătorile le ținea cu mare sfințenie, chiar şi pe cele mai mici. Deşi nu ştia carte, avea socotelile ei şi ştia din vreme şi fără greş toate sărbătorile, posturile şi pomenirile anuale ale celor răposați.

Milostenia îi era grija de căpetenie. Pe străini îi chema de pe drum, îi ospăta şi-i odihnea. Nici un sărac nu pleca cu mâna goală. Tata o mai mustra uneori că-i prea cu mâna spartă. Pomenirile morților le ținea cu mare sfințenie, în fiecare sâmbătă de dimineața dădea de pomană pentru cei adormiți: un blid cu lapte sau cu mâncare, o cofă de apă dusă unei vecine. (…)

Era gospodină neîntrecută. Ea torcea, ea țesea. Ne făcea singură toată îmbrăcămintea: cămăşi, sumane, opinci, precum şi țoalele şi aşternuturile din casă. Ea la vite, ea la ogor; până ce au crescut copiii mari, ea la toate. A avut de crescut opt copii, şase fete şi doi băieți, şi ne-a crescut cu frica de Dumnezeu, cu respect față de oameni şi cu cinste. Nu cruța bățul când nu eram în rânduială.

Evlavia, credința, împlinirea datoriilor creştineşti tradiționale îi erau fireşti, izvorau din toată ființa ei. Dragostea de Dumnezeu, mila, modestia, de asemenea (…) În Joia Mare a plecat de dimineață de acasă, iar când s-a întors şi am întrebat-o, am aflat cu mare surprindere că fusese la o vecină bolnavă, îi dusese un dar şi-i spălase picioarele în amintirea smereniei Domnului de la Cină. „Domnul Hristos să spele picioarele ucenicilor, iar eu să nu fac nimic pentru El! Am făcut şi eu măcar atâta, am spălat picioarele Mărioarei lui Gavril, care zace în pat, şi i-am tras o pereche de colțuni noi în picioare." În Vinerea Mare toată ziua a fost cu ochii înlăcrimați. „Când mă gândesc – îmi spunea ea – câte a îndurat Domnul Hristos pentru noi, îmi vine să plâng şi să răcnesc de durere."

Bătrână şi suferindă, nu lipsea niciodată de la sfânta biserică. Aveau un obicei gospodinele mai tinere, să sărute mâna bătrânelor şi a văduvelor şi să le strecoare câte un ban în mână. Odată m-a întrebat dacă este bine ceea ce face ea. „Niciodată – mi-a zis – n-am cheltuit aceşti bani pentru mine, ci cumpăr cu ei lumânări şi le aprind la Maica Domnului, iar acasă fac câte zece mătănii de fiecare franc, pentru sănătatea cui mi i-a dat."

A trecut la cele veşnice după o suferință de câteva luni. Încă înainte de Postul Sfinților Apostoli a atras atenția surorii Glicheria: „Să chemi pe părintele Ionică să mă spovedească şi să mă împărtăşească." A postit, s-a spovedit şi s-a împărtăşit. Sâmbătă s-a luat după obicei şi, în timp ce se pieptăna, i-a zis Glicheriei: „Adă fuga tulpanul să mă îmbrobodesc, că uite, vin pe cărare trei femei în alb." „Unde-s, mamă?" – zise Glicheria, uitându-se pe fereastră şi nevăzând pe nimeni. „Lasă – îi zise ea – că au treabă cu mine." (…) Apoi a devenit veselă cum nu era de obicei şi a început să cânte cântări auzite la biserică: „Hristos a Înviat", „Câti în Hristos v-ați botezat", „Naşterea Ta, Hristoase", Troparul Rusaliilor şi altele. Şi se ruga mereu: „Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă pe mine, păcătoasa"; „Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri, nici cu urgia Ta să mă cerți."

În ultima zi, luni şi noaptea spre marți n-a mai dormit deloc, ci s-a rugat mereu în şoaptă. Apoi i-a spus Glicheriei: „Să-mi faci pomenire frumoasă, cu colivă, cu prescuri, cu flori şi busuioc…", a şoptit „Iartă-mă!", apoi s-a întors pe o parte şi a adormit ca în somn. Sufletul îi zburase din vasul de lut atât de chinuit de dureri şi de necazuri. Fața îi era liniştită şi un zâmbet îi încremenise pe buze." *(Din volumul «Icoane smerite din Sfânta Ortodoxie românească", Editura Bizantină, Bucureşti, 2003.)*

- Obiective şi activități importante propuse şi nerealizate în anul 2012
- Obiective şi activități importante stabilite pentru anul 2013
- Derularea filmului de prezentare a celor mai importante evenimente ce au avut loc în anul 2012;
- Discursul reprezentantului Administrației Naționale de Penitenciare, comisar şef de penitenciare Gheorghe IFTINICA;
- Luări de cuvânt, întrebări şi propuneri din partea personalului unității şi a invitaților.

Convingerea fermă a tuturor celor care se dăruiesc acestei instituții este aceea că întregul proces de şcolarizare, şi nu numai, trebuie construit în jurul ideii că elevul – viitorul agent de penitenciare – trebuie să se afle în permanență în centrul atenției noastre şi toate eforturile instituției trebuie să se concentreze pe satisfacerea nevoilor sale de dezvoltare profesională, pregătire, instruire şi educație, astfel încât acesta să fie conştient că este tratat cu seriozitate, ca adult care şi-a ales o profesie specială şi, mai mult decât o profesie, a ales o carieră.

Colegiul de Redacție

Preşedinte de onoare: **I.P.S. Eftimie, Arhiepiscopul Romanului şi Bacăului**

Preşedinte: **P.S. Dr. Ioachim Băcăuanul, Episcop Vicar**

Consultant: **P.C. Preot Constantin Alupei, Protoiereu de Oneşti**

Redactor-şef fondator: **Preot Petru Roncea**

Redactori: **Preot Vasile Panțiru, Preot Cristian Mazilu, Preot Constantin Genes**

Corector: **Înv. Cristina Roncea**

Colaboratori: **preoții, profesorii şi oamenii de suflet şi de cultură ai stațiunii Târgu-Ocna şi de pretutindeni**

Revista «Sarea pământului» se află sub ascultarea duhovnicească a Arhiepiscopiei Romanului şi Bacăului. Articolele spre publicare se primesc prin membrii Colegiului de Redacție şi nu se returnează.

Adresa Redacției: *Preot Petru Roncea, B-dul Republicii, Bl. F3, Sc. A, Ap. 7, Târgu-Ocna, Jud. Bacău; tel. 0234/340481; 0741/089798 e-mail: petruroncea@yahoo.com*

Tipărit la S.C. MAGIC PRINT S.R.L. Oneşti Tel/Fax 0234-319.810

ISSN 1841-7760